

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Μαρτίου 1899 Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 10

τὸν Ἀστὴρα τοῦ Βέγα.—τὸ Πλότον τοῦ Δου-
νάβου μετὰ τὸν Ἀρχιζέλιον.—ἡ Ἑλλην Πυ-
ροβολητὴς μετὰ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν,
Σερητευμένην Ἑλληνοπούλαν, Ἑλληνο-
πούλαν καὶ Σαβερίαν Κανελλοπούλου.—ἡ
Ἀμερικὸς Παῖς μετὰ τὸν Ναύαρχον τῆς Βα-
ρέλλας.—αἱ Νεαραὶ Ἀμερικανίδες μετὰ τὸ
Ἀρχιζέλιον καὶ Γλυκεῖαν Καρδίαν.—τὸ
Ἄρτιο Μαστέλλο μετὰ τὸν Ἀγγορολογιῶτα-
τον, Φωνακλῆν καὶ Ζουρλιμανόβου.—ἡ Ἐ-
ξέδρα Πατρῶν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαιο-
ν, Πατριῶν Κόλλων καὶ Πουήτριαν Σαπφῶ-
—ἡ Κόδρος μετὰ τὸν Φίλανθρον, Φιλάμωνα,
Ἰρίδα καὶ Περσά.—τὸ Στήριγμα τῆς Μη-
τρὸς μετὰ τὸν Χ. Δραγάτην, Ἰωάννην Δάρα
καὶ Ἀργύρην Σαπουνάκη.—ἡ Μελαγχολ-
ικὴ Ναυτοπούλα μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν,
Κροκόπελον Ἡδ, Καζίαν Μεγαρέως καὶ
Ἰουλιαν Ζάννου.—ἡ Τρομάρας μετὰ τὸν Κο-
δρον.—ἡ Ἀγεμοστρόβιλος μετὰ τὴν Σαγόνα
Ἀρόσου, Ἀρχιζέλιον, Ἀφρικανόν, Μαρτολό-
λουδο καὶ Στρατηγὸν Ρίο δὲλ Κουτερέλ.—

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἑλαίαν τῆς
Λευκάδος (ἐκείρεται τὸ πῦρες μόνῃ σου· ὁ ἄν-
θρωπος, ἔχει καθήκον νὰ ἐργάζεται, νὰ μελετᾷ,
νὰναπτύσῃ τὸν νοῦν του· ἄλλως κατ' οὐδὲν θὰ
διέφευγῃ ἀπὸ τὰ ὄλογα ζῆα.) Ἀγεμοστρόβιλον
(αὐτὸ ἐπιτρέπεται, δηλαδὴ νὰ δανειζέται κανεὶς
Παιδικὰ Πνεύματα ἀπὸ ξένα βιβλία) ἡ περιοδι-
κά· ἀμείψῃ νὰ τα μεταγράφῃς μετὰ χάριν καὶ νὰ
εἶνε σύμφωνα μετὰ τὰ ἰδικὰ μας ἤθη.) Ἰράχρον
τῆς Νεραμπάτορας (εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἑβδομάς
φαίνεται χροσόμορος, ἔως νὰ λάθῃ τὸ φυλλάδιον·)
Κῆμα τῆς Προηγμένης, Ἀρχιζέλιον (δε-
κτόν·) Πηλοισαφὴ Σελήνην ([ΕΕΕΕ] διὰ τὴν
ὠρασιότητα ἐπιστολῆν σου, καὶ λυπηταί ποῦ
δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὀλόκληρον·
ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ἐγκώμια τῶν
Ἀθηναίων Περιπάτων) Κόδρον, (κατὰ τὴν
ἀπαίτησίν σου ἔστειλα τὸ τετράδιόν σου πρὸς τὸ
Ἀρχιζέλιον· ἀλλὰ, ξέφυρες, δὲν εἶνε καθό-
λου ὑποχρεωμένον νὰ σοῦ τὴν ἀναποδώσῃ.)
Ἀρχιζέλιον ἡμερολογεῖ (τὸ φύλλον στέλ-
λεται πρὸς τὴν Ραλλοῦ Γ. καὶ μὴ ἀνησυχεῖς.)
Ἀρθροφίον Κάνιστρον, Ἐξέδρα Πατρῶν,
Νεαράς Ἀμερικανίδας (ἐμπρὸς λοιπὸν!)
Ἑλλήνα Πυροβολητὴν (αἱ παραγγεῖλιά σου
ἐξετελέσθησαν.) Κάταστρον, Ἀρτάκι (καὶ ποῦ
νὰ ξεύρατε διὰ εἶνε... μελαγχολῶ!) Πλότον
τοῦ Δουνάβου (νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι· χί-
λιες εὐχὲς διὰ τὰ γενεθλῖά σου.) Τέττιγα τῆς
Ἀχάλας (μετὰ τὰ ἐθνομιστῶδη στιχάκια, μετὰ τὴν
ζωγραφίσαν καὶ μετὰ τὸν πανσὲν· ἀλλὰ δὲν εἶπα
μεν διὰ ἀλληγοροῦν τὰ ἀγῶρια μετὰ τὰ ἀγῶ-
ρια;) Μυλέρδρον (δὲ κατ' ἐπιμένεις νὰ μου στέλ-
λῃς; τετράδιον μετὰ δὲλεπτον γραμματόσημον ἀντὶ
δεκαλέπτου; Τί λέγει ὁ Κανονισμός;) Ἀυρικὸν
Ποιητὴν (μὴ αὐτὰ ἀκριβῶς κρέμανται· δηλαδὴ
κάτι πράγματα ποῦ μοιάζουν σὰν κτλ. δηλαδὴ
οἱ κρύσταλλοι.) Θεραπειά τῶν Μουσῶν ([Ε]
διὰ τὴν ὠραίαν καὶ ἐκτενῆ ἐπιστολήν.) Ἀγριον
Μάγδρον (ναί, καὶ ἐπιθύμω πολὺ νὰ μου στεί-
λῃς τὸ σαμακὸν φύλλον, διὰ νὰναγνώσω τὴν
ἐπιστολήν σου.) Ἀνακατοσοῦραν ([Ε] διὰ τὴν
χάριν, μετὰ τὴν ὅποιαν) μοῦ διηγεῖσαι περὶ πάντων
τῶ ἐπιστολῶν τῆς Μαγικῆς Βίβλου· Μακρολέ-
λεκαρ, Ροδοφοιτιστὴν Ἀσπὴν (χαίρω πολὺ διὰ
τὴν γνωριμίαν τῆς Καίτης.) Τσουχτραν (ἡμᾶ γί-
νον 2,000 μόνον οἱ διὰ τοῦ ἐξοπλισμοῦ ἐγ-
γραφόμενοι ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐκτὸς τῶν πα-
λαιῶν καὶ τῶν ἀπ' εὐθείας ἐγγραφόμενων· ἀλλὰ
τὸ ἐξοπλισμὸν προσδεύει πολὺ, καὶ γρήγορα ἐλ-
πίξῃ νὰ φθάσωμεν αὐτὸν ἐν ἀριθμῶν.) Ἀερο-
ναύτην τῶν Βοσγίων (οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε
συνδρομηταί μου.) Ὀνειροπόλον Παῖδα, Κυ-
ριακούλαν Ροζαρίτον (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν
ἡ ἐπιστολή σου κ' ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συ-
χνά.) Ὀλίπιν τὸν Γραφέα ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν
περιγραφήν τοῦ ὀνειροῦ· ἔστειλα.) Δίαρ, Δίαρ

Κολοκύθαν Πάτερην (ἔκαμες δ, τι ἔπρεπεν εἰς
τὴν περιστάσιν ἐκείνην καὶ ας συγχάρω· ὡς
πρὸς τὰς Μεταμορφώσεις, καὶ αἱ γενικά καὶ τὰ
δ' ἰδίως τῶν ῥημάτων δὲν εἶνε λέξεις; ὅσα
ἐπιτρέπονται.) Ἀστὴρα τοῦ Πόντου (ἔστειλα.)
Ἀνδρείον Στρατιώτην (ἔστειλα ἐκ νέου ἄου
καὶ δὸν) Ἐθροφίον (χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὸ
ἄλοφ συνδρομηταίμου ἀνεδείχθησαν πρῶτον εἰς τὸν
Διαγωνισμὸν σου.) Μουστρηδιὸν Φύσιν (ἐπιδο-
κίμω καὶ δὲν ἀπορίπτω τὰ γραφόμενά σου·
ἔστειλα δ, τι ἐζήτησας.) Ὀρίωνα (δικαιοσύνη ἡ
παρατήρησίς σου, διὰ τοῦτο ἀπερίσσις νὰ δη-
μοσιεύω τὰ ὀνόματα καὶ τῶν πρώτων λυτῶν τῶν
Μ. Βίβλων, ἐκ τῶν Ἐξωτερικῶν· θὰ εἶπω εἰς
τὸν κ. Χατζιδάκην διὰ σοῦ ἤρθεσε ἔσπον πολὺ
τὸ ποιητὴν τοῦ αὐτοῦ παιδικοῦ ποῦ πεθαίνει.)
Φεγγόβουλον Ἀγροῦλαν ([ΕΕΕΕ] διὰ τὴν
ἐπιστολήν σου, τὴν ὅποιαν πραγματικῶς ἐθαύ-
μασα.) Δ. Ι. Ἀγγελόπουλον, Κόρην τῆς
Ἑλλάδος (μὲ ἔλα λοιπὸν· τί ἐγένεες;) Καί-
την Κ. Φώκερ (ἔστειλα.) Ἄρμα τοῦ Ἠλίου,
Ἀτρομητον Καρδίαν, Κόρην τῆς Βεργίτης
([Ε] καλὴ ἡ ἰδία σου, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἔ-
χομεν τόσους διαγωνισμούς, ὥστε πρὸ τῆς αὐ-
τῆς τοῦ φύλλου μοῦ φανταίται δύσκολον νὰ
εἰσαχθῶν καὶ ἄλλοι· οἱ συνεργάται μου σ' εὐ-
χαριστοῦν διὰ τὰ γράμματα.) Βίωνα τὸν Σμυρ-
ναῖον (οἱ εἰκοσιογραφεῖς ἡμεῖς ἀπαίτου
πολὺν χρόνον· μοῦ ἤρσαν ἰδίως διὰ περὶ Πρῶταν-
τος.) Νασταλιγὸν Ἑλληνα, Ποιητὴν Πίνδα-
ρον, Μέλιοντα Ἥρωα (πολλὰς εὐχαριστίας ἐκ
μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος.) Ἠλεκτρικὸν Φῶς
(ὁ ἀστέρσκο; σημαίνει διὰ εἰς τὸ φωνηθέντι
πῶν ὑπάρχει μία λέξις ἔχουσα διὰ φωνηθέντα.)
Βασιλέα τῶν Κυκλάδων, Μαρίαν Γαλλινῶ
(ἔστειλα.) Σαρδανάπαλον (πολὺ ἐλυπηθῆκα
διὰ τὸ πῆμα σου· δόξῃ σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἦτο
περὶ στικόν!) Ἑλληνικὸν Αἰθέριον (εἰς τὴν
ἐρωτήσιν σου ἀπάντω· ναί.) Ἑλληνοπούλαν
(μὲ γλίξῃς εὐχὴς διὰ τὰ γενεθλῖά σου.) Ναυτο-
πούλαν ([Ε] διὰ τὰς ἐκ τῆς κηδείας τοῦ Συγ-
γραφοῦ ἐντυπώσεις· αἱ γνώμαι περὶ τῶν [Μ] τοῦ
Ἀρχιζέλιον εἰς τὸ προσεχές.) Φη-Μοῦ-
Ἀη, Σκαφιδάκι, Φθινοπωρινὴν Νύκτα (ἔλα,
καὶ τὴν περιμένω.) Μικρὸν Τυμπανιστὴν (πα-
ρακαλῶ πολὺ τὸν ἐξάδελφόν σου νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο
φευδώνυμον, διὰ νὰ μὴ γίνεταί σύγχυσις μετὰ τὸ
ἰδικόν σου· τὸ νέον σου ἐξοπλισμὸν, τὸ ὅποιον
μοῦ χαρίζῃ ἕνα τόσφ ἐκλεκτὸν φίλον, μετὰ κατε-
γοήτῃσε.) Ἀπόγειον Ἄδραν, Σταθρον Ἰω-
σηφίδην (ἔστειλα ἐκ νέου.) Πένθημον Ἐπα-
ριστον ([Ε] διὰ τὴν φιλαυροτάτην ἐπιστολήν
σου.) Ἀγλαίαν Κ. Φιλήρην (τὸ Σάββατον ἐκ-
δίδεται ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας· ὡς ἐν ταῖς
Ἐπαρχίαις τὸ λαμβάνουν μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέ-
ρας.) Διαβολάκι (εἶχε τυπωθῆ πλεον τὸ φύλ-
λον, ὅταν ἔλαθῃ τὴν πληροροίαν σου.) Χαλ-
κίονον Ἀθηνῶν, Γεωργίον Κυριακόπουλον,
Σαγόνα Ἀρόσου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21
Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἀπριλίου
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποιον δέον νὰ γράψωσι
καὶ λύσεις τῶν οἰαζομένων, καλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖον μετ' εἰς φοιτήλους, ὅν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

113. Δεξιόγραφος.
Τὸ πρῶτον μου εἶνε ῥῆμα, τὸ δεύτερον μου πλῆθος,
Κ' ἔν ὄνομα τὸ δλον, ποῦ ἀκούεται συνήθως.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλάρμου.
114. Συλλαβογράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, μετὰ τὸ δεύτερον μου
Καὶ ῥῆμα κἀνούνη τὰ δύο (ἔχι τὸ σύνολόν μου).
Τὸ τρίτον, ἡ τὸ ἔσχατον, εἶνε ἀπλοῦν στοιχεῖον,
Καὶ ὄνομα τὸ σύνολον μίξ τῶν Ὀλυμπίων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογιῶτατου.

115. Στοιχειογράφος.
Εἰς μέλος σου ἀσθένειαν δεινὴν θὰ μεταβάλλῃς,
Ἐκεῖ ποῦ ἔχει Ὀμικρόν, ἐν Ἄλφᾳ σὺ ἂν βάλλῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογιῶτατου.

116. Τονογράφος.
Δέκα χιλιάδες πράγματα τὸν τόνον κατατάξου
Καὶ ἀναριθμήτα γεννηθῶν καὶ μάς τα παρουσιάζου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστέρη; τοῦ Βέγα [Ε]

117. Ῥόμβος.

	M	*	*
M	*	*	*
M	*	*	*
	*	*	*

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Κυκλάδων

118. Μέγα Κρικωτόν.
Νὰ συμπληρωθῶσιν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γρι-
μάτων οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῶσιν ἐν ὄλῳ
29 λέξεις, ἐκάστη τῶν ὁποίων βαρύνῃ ἀπὸ ἓν
γράμμα τοῦ σχήματος· κατὰ σειράν καὶ ὅποιον
λήγῃ ἀπὸ ὅσα γράμματα θέλῃς, ἐκ τῶν κατόπι
τοῦ ὡς πρῶτον λαμβανόμενον ἢ ἀνάγκη δαρ-
χίη ἀπὸ τοῦ Σ καὶ θὰ κάμῃ δλον τὸν κύκλον
ἔως οὗ καταλήξῃ πάλιν εἰς τὸ Σ. Ἡ ὀρθογρα-
φία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ ἦχος.
* * * * *

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς [Ε]

119. Παίγνιον.
Πῶς ὁ ἀριθμὸς 9999 δύναται νὰ γίνῃ μόνον
100 τῆ προσθήκῃ δύο σημείων οἰωνοθήποτε.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Πιανίστα

120. Ἀπορία.
Ὁ λόγος Τικὸν καὶ ἡ σύζυγός του καὶ τῆ Τικὸν
ἐφώνησαν ἰδιαιτέρως τὴν θυγατέρα των Μίς Τι-
κὸν διὰ νὰ τῆς εἰποῦν τὸνομά τῆς. Καὶ ἐν τοῦ-
τοις εἶνε γνησία θυγάτηρ των.
Νὰ ἦτον ἀρὰ γε ἐγγλέζικῃ ἰδιοτροπία;

121—123. Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ Ῥήγος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάδος.
2. Ὁ Ταῶς διὰ 4 " νὰ γίνῃ Λήν.
3. Ὁ Κῆκος διὰ 4 " νὰ γίνῃ Κῦθος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηλοῦ τῆς Ἐρήμῳ

124. Μεθοστῆξις.
Τὰ μεσαικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸνομα Σειρήνος:
1. Μουσικὸν ὄργανον. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
3. Πάλαιστον. 4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5.
Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 6. Μία τῶν Ἑρρινῶν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβολῶ

125. Δίδισχον Φωνηνοτάξιον.
* γ-μ-ν-ν-κ-κ-κ-π-π-χ-ρ-ν
* γ-μ-ν-ν-γ-γ-ψ-ψ-τ-μ-ρ-ν
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δευτεροῦ Ἀγγίλου

126. Γρίφος.
I Λάσε!
Φ

Ἐστὴν ὑπὸ Βρασιλῆ Κ Δεκαβάλλ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 71.)

Καὶ πλησιάζας τὸν ἄβδῶν Ἀλόνσον·
— Αἰδεσιμώτατε, τῷ εἶπε παρακλη-
τικῶς πεθαίνουμεν τῆς κείνας ἀπὸ χθὲς
δὲν ἐράγαμεν τίποτε, καὶ θὰ μάς κάμ-
τε πολὺ μεγάλην χάριν νὰ μάς δώσετε
κάτι τι, ὅτι δῆποτε, ἔστω καὶ ἕνα κομ-
μάτι ξερὸ ψωμί, τὸ ἂν ποῖον ἐννοεῖται θὰ
σας πληρώσωμεν ὅπως πρέπει.

Ἡ ἰσπανὸς ἱερεὺς ἐψήθυσεν
εἰς τὴν γλώσσάν του μερικὰς λέ-
ξεις, πολὺ ἀκαταλήπτους καὶ ὀλί-
γον εὐμενεῖς.

— Διάβητε! ἀνέκραξεν ὁ Πα-
λουάτος· εἶνε φῶς φανερόν ὅτι
δὲν ἐννοεῖ γρὺ γαλλικά!

Ὁ Ἰπότης ἐσκέφθη ὀλίγον,
καὶ κατόπιν, ὡς ἐμπνευσθεὶς ἔ-
ξαφρα, ἀνέκραξεν:

— Ἐσώθημεν! Βεβαίωτατα θὰ
ἐννοῇ τὰ λατινικά! Καὶ ἀποτα-
θεῖς πρὸς τὸν Ἀλόνσον:

— Pater optime, visne nobis
chocolatum dare, aut solummo-
do panem dare? (*)

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔβγαλεν
ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν τάλληρον
καὶ τὸ ἔφησεν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης.

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινε πρὸς στιγ-
μὴν ἀκίνητος· κατόπιν ἔλαβε τὸ
τάλληρον, τὸ ἔδωκεν ὀπίσω εἰς
τὸν Σαῖν Ροκαντέν, μετὰ κίνημα
ἐξήλθον ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ δεχθῇ
χρήματα, τοῖς ἐνευσε νὰ περι-
μείνου ὀλίγον καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς
νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Μετ' ὀλίγον, γηρὰ ὑπηρετρία, κι-
τρινὴ καὶ ρυτιδωμένη, ἔφερον ἐπὶ δίσκου
ἀχνίζουσαν καὶ εὐώδη τσοκολάταν, κ-
θὼς καὶ ἕνα μεγάλο ψωμί· τὰ ἔφησεν
ὅλα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι· καὶ ἐξῆλθε,
βωδῆ ὅπως ὁ κύριός τῆς.

(*) Ἀγαθὸ πάτερ, θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην
νὰ μάς δώσετε τσοκολάταν, ἢ τουλάχιστον ὀλίγον
ψωμί.

— Ἀλήθεια, δὲν εἶμπορεῖ νὰ πῆ κα-
νεῖς, εἶπεν ὁ κ. Ἐπίτροπος στεναζῶν
ἀπὸ ἀνακούφισιν, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
εἶνε καὶ πάρα πολὺ διαχυτικοί· ἀλλὰ
τελοσπάντων, δὲν θὰ μάς ἀρῆσουν νὰπο-
θάνωμεν ἀπὸ ἀστίαν καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ
κυριώτερον.

Καὶ ἀμφοτέροι, με ὄρεξιν θηριώδη
ἀπὸ τὴν εἰκοσιτετάρωρον νηστείαν, κατε-
βρόχθισαν ἀστραπηδῶν ὅτι φαγώσιμον
τοῖς εἶχον φέρῃ. Εἰς τὸ τέλος μάλιστα ἐλυ-
πήθησαν ποῦ δὲν ἐτρώγετο καὶ ὁ δίσκος.

Ἀλόνσου καὶ νὰ τοῖς ἀναγγεῖλου, ὅτι
ἡ συνοδεία ἐτοιμάζετο νὰ ξεκινήσῃ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἰδίας ἡμέ-
ρας ἔφθασαν εἰς μίαν ἀγρίαν τοποθεσίαν,
εἰς στενὸν ἀνοιγόμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
δρους καὶ περιτεριχίζομενον δεξιὰ καὶ ἄ-
ριστερὰ ὑπὸ βράχων ὑψηλῶν καὶ ἀπο-
κρήμων.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ μικροῦ στρατεύματος,
πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν ὑποπτον αὐτὴν φά-
ραγγα, ὅπου διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ
ἐμπέσῃ εἰς καμμίαν ἐνέδραν, ἔστειλε

Καὶ ἀπὸ κάθε κλάδον ἦτο κρεμασμένος καὶ ἀπὸ ἕνα γάλλος στρατιώτης (Σελ. 78, στήλ. α').

Ἐπλάγιασαν κατόπιν καὶ ἀπεκοιμή-
θησαν βαθύτατα, μετὰ ὄλην τὴν σπαρτια-
τικὴν σκληρότητα τῆς κλίνης των καὶ
τὴν ἐπιδρομὴν στρατιᾶς ἐντόμων αἰμο-
θῶς καὶ ἕνα μεγάλο ψωμί· τὰ ἔφησεν
ὅλα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι· καὶ ἐξῆλθε,
βωδῆ ὅπως ὁ κύριός τῆς.

Μόλις ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰς ὑ-
ψηλάς κορυφὰς τῶν Πυρηνίων, ὅταν ὁ
Παπαρίγος καὶ ὁ Λαδουρέκος ἦλθαν
νὰ ἐξυπνήσου τοὺς οἰκοτρόφους τοῦ δῶν
ἀλώας.

μερικὸς στρατιώτης εἰς ἓν μονοπάτιον
στενὸν καὶ ἀνηφορικόν, τὸ ὅποιον καὶ
αἰγὲς ἀκόμη θὰ ἀνήρχοντο μετὰ δυσκολίαν,
διὰ νὰ ἐξερευνηθῶσιν τὰ ὑψώματα.

Ἐκάμε πολὺ φρόνιμα, διότι μόλις οἱ
ἀνδρεῖοι ἐκείνοι ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφήν,
ἀνεκάλυψαν περὶ τοὺς ἐκπτόν γ κ ο υ ε -
ρ ι λ λ ι ε ρ ο υ ς, ἐνεδρεῦντας ὀπίσω
ἀπὸ τοὺς κάκτους καὶ τὰς γιγαντιαίας
ἀλώας.

Με τούς πρώτους πυροβολισμούς οι Ισπανοί έτραπησαν εις φυγήν ως λαγωοί, και η συνοδεία ηδυνήθη να έξκολουθήση τόν δρόμον της. Έξαφνα η έμπροσθοφυλακή έσταμάτησε, και άντηχσαν κραυγαί παρατταμέναι φρίκης και άλαλαγοί ύβρεων και άπειλών. . .

Ο Πικαρίγκος και ο Λαδουρέκος, νομίσαντες ότι έπαρουσιάσθη νέος κίνδυνος, ώρμησαν προς τα έμπρός, και φθίσαντες εις τó μέρος όπου έγίνετο ο θόρυβος, έμειναν ως άπολιθωμένοι.

Τó θέαμα ήτο πραγματικώς φρικώδες και ίκανόν να καταπλήξη άκόμη και τούς έχοντες μακράν πείραν τού πολέμου και τών ώμοτήτων του.

Είς τó μέσον τού δρόμου ηγείρετο έν δένδρον γιγαντιαίον, σμαίζον όλον τó πλάτος της φάργγος με τούς πυκνοφύλλους του κλάδους. Καί από κάθε κλάδον ήτο κρεμασμένος και από ένας γάλλος στρατιώτης, με τās χείρας δεμένως όπισω και τó σώμα δεινώς ήρωτηριασμένον, φέρον τά έχνη φοβερών βασανιστηρίων.

Είς τόν κορμόν ήτο καρφωμένη μίαν πινακίς, φέρουσα τήν εξής έπιγραφήν ισπανιστί :

ΚΑΡΠΟΙ ΓΑΛΛΙΚΟΙ

Ο ταγματάρχης Μπελόμος, καταφύσας με ταχύον καλασμόν τού ήππου του, έγινεν ώχρος ως πτώμα και έκαμει κίνημα όργης τρομεράς.

Και με προστάθειαν υπεράνθρωπον, άνακτήσας τήν ψυχραιμίαν του, είπε δι' ισχυράς φωνής προς τούς στρατιώτας, οι όποιοι τόν περιστοιχίζαν άκίνητοι και φρίσσοντες :

— Όρμισθήτε ότι θά τους εκδικήσετε!

Και τó μικρόν στρατεύμα ως εις άνθρωπος άνέκραξε σείν τά όπλα του :

— Τó όρμιζόμεθα!

Τά άτυχή θύματα της άγρίας και άπηνούς έκείνης πάλης έτάφησαν άμέσως εις μίαν τάφρον, τήν όποιαν άνέσκαψαν εκεί οι σκαπανείς. Τούς απέδειξαν τās νενομισμένας στρατιωτικάς τιμάς, και κατόπιν έξηκολούθησαν τόν δρόμον των.

Όλοι ήσαν κατηφείς, περίλυποι, υπό τήν έντύπωσιν τού φοβερού συναπαντήματος και μόνον ο Πικαρίγκος, μολονότι και αυτός τó είχεν αισθανθή όσον και οι άλλοι, προσεπάθει νάνακτήση τήν συνειθισμένην του φαιδρότητα. Καί διά νά το κατορθώση, άλλο δέν έκαμνε παρά νά διηγείται με όλας τās φρικώδεις λεπτομερείας, εις τόν 'Ιπότην και πρό πάντων εις τόν 'Επίτροπον, τās σκληράς βασάνους τās όποιάς είχον ύποστή ύπό τών γκουερίλιέρων και τών χωρικών οι Γάλλοι στρατιωτικοί και πολιτικοί, όσοι είχον τήν άτυχίαν νά πέσουν εις τās χείρας των. Έννοείαι όμως ότι άν διεσκέδαζεν ο Παπα-

φίγκος, οι άκροαταί του δέν διεσκέδαζον καθόλου. . .

Έν τούτοις τó μικρόν στρατεύμα έβιάδιζεν όλην τήν ήμέραν εις τόν κωνορτόν και υπό τόν κυστικόν ήλιον, και τήν νύκτα πλέον έξηνηλημένον από τήν κοπιώδη αύτην πορείαν, έφθικεν εις μικρόν χωρίον, κτισμένον επί όροπέδιου άνοικτού. Έκει οι δύο γηραιοί φίλοι κατέλυτον εις μίαν ποζάδα (όπως λέγεται ισπανιστί τó πανδοχείον) ο κύριος της όποιας τούς έδέχθη με μεγάλην ψυχρότητα, τήν όποιαν δέν ύπήρχε καμμία έλπίς να διαλύσουν ούτε τά λατινικά, διότι ήτο πλέον η βέβαιον ότι ο άξιστος έκείνος χωρικός δέν έγνώριζε διόλου τήν θείαν γλώσσαν τού Βιργιλίου!

Τούς έδωκεν εις έν έλαεινόν δωμάτιον, σχεδόν εις τó τέλος διαδρόμου μικρού, όπου ύπήρχον αι θύραι πολλών δωμάτων, και οι δύο φίλοι έσπευσαν άμέσως να κατακλιθούν, χωρίς να δειπνήσουν αύτην τήν φοράν.

Ο ταγματάρχης Μπελόμος, περί τήν ένδεκάτην ώραν, έκμειν ή ίδιος μίαν περιπολίαν διά να βεβαιωθή ότι οι σκοποι εύρίσκοντο εις τās θέσεις των και έούστησεν εις τόν άξιωματικόν, ο όποιος διηύθυνε τήν φρουράν, να λθώ τās άσχηροτέρας προφυλάξεις, διά να μή καταληφθούν τήν νύκτα υπό τού έχθρου άφηνιδίως. Μετά τούτο άπήλθε να κοιμηθή, όπως όλοι.

Έκτυπούσε μεσονύκτιον, όταν οι σκοποι συνέλαβον έν άνθρωπον έριππον, χονδρόν και εύπρεπώς ένδεδυμένον. Έδήλωσεν ότι υνομάζετο Ραμιρέζ, ότι ήτο έμπορος ύρασμάτων, και ότι έταξείδευε χάριν έμπορικών σκοπών από τόν 'Αγιον 'Ιωάννην τού Λούζου εις τó Πικαπελούνον' έπειδή δέ τά διαβατήριά του ήταν έν τάξει, τόν άφήκαν να περάση.

Έκτύπησε τήν θύραν της Ποζάδας, έξύπνησε τόν ξενοδόχον και έζήτησε δωμάτιον.

Ο ξενοδόχος, μισοκοιμισμένος άκόμη, τού έδωκεν έν κερύ, τόν παρεκάλεσε να πάρη τó «δωμάτιον αριθμός 10» και τον έκαληνύκτισεν.

Ο παχύς έμπορος άνήλθε τήν κλίμακα ασθμαίνων, και τόσο μάστιχα, ώττε έσδυσε τó κερύ. Είς τήν άρχήν εύρέθη εις άμχανίαν από τó άπρόσπτον αυτό περιστατικόν' αλλά κατόπιν ήσύχασε, συλλογισθείς ότι έγνώριζεν από άλλοτε τά κατ'όπια της οικίας, και φθάσας εις τόν διάδρομον, ήρχισε να μετρά τās θύρας των δωμάτων πασπατευτά. . . Ένόμισεν ότι εύρε τήν δεκάτην, τήν άνοιξε και εισήλθε.

Ατυχηώς είχε κάμη έν μικρόν λάθος εις τó μέτρημα των θυρών, και άντι να εισέλθη εις τó υπ' αριθμόν 10 δωμάτιον, εισήλθεν εις τó υπ' αριθμόν 9, εις τó όποϊον εύρίσκοντο οι δύο γάλλοι εύπατρίδαι.

Χωρίς να κάμη διόλου θόρυβον, έξεδύθη κατόπιν, όλος περιχαρής με τήν ιδέαν ότι θάναπαύετο έπιτέλους από τόν κόπον τού ταξιδίου, έσήκωσεν άποτόμως τά σκεπάσματα, και έπεσε βαρύν. . .

Έπώνω εις τόν κοιμώμενον 'Επίτροπον. Ο δυστυχής Πικλουάκος, αισθανθείς έξερν τó φοβερόν έκείνο βάρος, τó όποϊον τόν συνέτριβε, και μη γνωρίζων τί συμβαίνει ήρχισε να κραυγάζη γοερώς.

Ο Σάιν Ροκάντέν, έξυπνήσας έντρομος από τά ούρλιασματτα τού φίλου του, ένόμισεν ότι ήτο καμμία έπιδρομή γκουερίλιέρων και ήρχισε να μυκάζεται: Είς τά όπλα! εις τά όπλα!

Ο Ραμιρέζ, ο άθώος αίτιος όλου αυτού τού θορύβου, ώμίλησεν εύθως εις τήν γλώσσάν του, διά να καθησυχάση τούς άπρόσπτους έκείνους συνοίτους, άλλ' όσον ώμίλει, όσον τοις έφώναζε να σιωπήσουν, τόσο τούς έφοβίζε περισσότερο. Ο Πικλουάκος φαντασθείς ότι είχε να κάμη με όλοκληρον σύνταγμα, έπέπεσε κατά τού 'Ισπανού και ήρχισε να τον κτυπά λυσσώδως. Ο παχύς έμπορος άντεστάθη γενναϊότατα, και άτοφεύγων τά κτυπήματα, προσεπάθει όλονέν να τα άποδίδη με μεγάλην ακρίβειαν, διότι ήτο άνθρωπος έφαρμάζων παντού και πάντοτε τó έμπορικόν άξίωμα, ότι τίποτε δέν πρέπει να δίδεται χάρισμα και ότι κάθε κόπος εινε άξιος άντιμισθίας.

Διαρκούσης της όμηρικης ταύτης πάλης, ο 'Ιπότης έφθασεν εις τήν θύραν, έξήλθεν εις τόν διάδρομον και ώρμησεν εις τήν κλίμακα, κράζων διαρκώς: Είς τά όπλα! εις τά όπλα!

Κατά τήν σοφίαν των έθνών, ποτέ δέν πρέπει να έπιχειρηθί κανείς δύο πράγματα συγχρόνως, με όλον τó παράδειγμα τού Καίσαρος, ο όποϊος υπηγόρευεν όκτώ έπιστολάς εις τούς γραμματείς του (όκτώ, και' άλλ' άν υπηγόρευε δύο μόνον, ίσως δέν θά το κατόρθωνε!) Όπωςδήποτε ο 'Ιπότης Σάιν Ροκάντέν απέδειξε τήν αλήθειαν της παροιμίας' διότι, προσέχων να φωνάζη όλονέν «Είς τά όπλα!» διά να τρέξουν οι συμπατριώται του να τον υπερασπισθούν, δέν ήμπόρεσε να καταβάλη τήν δέουσαν προσοχήν και εις τήν κατάβασιν της κλίμακας—έπιχειρήσιν κάπως πολύπλοκον εις τó σκοτός. Έπαρκαπάτησε λοιπόν, έχασε τήν ισορροπίαν, δέν έπρόφθασε να κρατηθή από τó κάγκελον, και ήρχισε να κατακυλαχά πότε με τó κεφάλι, πότε με τήν ράχη, πότε με τήν κοιλίαν, έως ότου εύρέθη κάτω εις τó ισόγειον με αστραπιαίαν ταχύτητα, με σχισμένα ένδύματα, και με πολυαριθμούς μώλωπας — εύτυχώς όχι σοβαρούς. . .

Ο δικολικός αυτός θόρυβος έκμειν όλον τó σπίτι άνω-κάτω. Άμέσως όλοι

εύρέθησαν εις τó ποδάρι, έδραξαν τά όπλα των, και προσέτρεξαν, σχεδόν όπως ήσαν από τόν ύπνον. Άλλοι έφύρεσαν έν βία τó πανταλόν των, άλλα δέν έπρόφθασαν να φορέσουν και ύποδήματα' άλλοι έτυλίγησαν άπλως μ' έν ατσμάτιον, και θά τους έπερνεσ διά φαντάσματα των άνδρων Μάυρων, των αρχαίων κατακτητών της 'Ισπανίας, άν ο όπλισμός των δέν ήτο πολύ νεώτερος. Ο φρούραρχος ήτο γυμνόπους, με τά μανικοπουκάμισα, άλλα έφροούσε τó κράνος του και έπαλλε τó ξίφος του με τόσην άπάθειαν και σοβρότητα, ως εάν εύρίσκετο έριππος, έν μεγάλη στολή και έν τῷ μέσω των στρατιωτών του.

Ο άγαθός Σάιν Ροκάντέν, έγερθείς τῇ βοήθειά τού Πικαρίγκου και τού άχωριστου συντρόφου του, τού σιωπηλού Λαδουρέκου, άνεγνωρίσθη μετ' όλίγον ως ο δράστης τού θορύβου, και έρωτηθείς τί συμβαίνει, άπήντησεν ότι σίφη ένόπλων 'Ισπανών εισεχώρησαν από τήν στέγην και έπέπεσαν κατ' αυτού και κατά τού Πολουάκου με σκοπόν να τους κατασφάζουν, διά να κάμουν κατόπι τó ίδιον και εις όλους τούς άνδρας τού γαλλικού άποσπάσματος!

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ [Κατά τó γαλλικόν τού Jacques Lemaire]

**ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ**

ΕΒΑ πέτρινον ήτα ώνόμασε μίαν φοράν τó Πανεπιστήμιον ο κ. 'Αριστοτέλης Κουρτίδης. Ίσως ακριβέστερον ήμπορούσε κανείς να το παραστήσῃ μ' ένά μέγα έπιτήρα άρχαίας ελληνικής γραφής' δηλαδή II. Η βάση τού έπιτύτου εινε ή πρόσφισ, ή μάλλον τó έμπρόσθιον μέρος τού κτιρίου' ή άνω πλευρά σχηματίζει τήν όπισθίαν όψιν, ή μάλλον τήν όπισθίαν πτέρυγα' ή δέ κάθετος εινε τó μακρόν και στενόν οικοδόμημα, τó όποϊον ενώνει ως γέφυρα τά δύο μέρη. Ένώσατε τώρα τά τέσσαρα άκρα των πλευρών τού έπιτύτου διά δύο λεπτόν γραμμών, και θά έχετε δεξιά και άριστερά τās δύο μεγάλας αυλάς τού κτιρίου, τās κινηλιδιοφράκτους.

Άλλά τί δύναται να σας είπη τó ψυχρόν αυτό άρχιτεκτονικόν σχήμα περί της ωραιότητος και της μεγαλοπρεπειάς τού κτιρίου; Πρέπει να σταθή κανείς εις τήν άρχήν της όδοϋ Κοραή και να κυτάξῃ. Τότε μόνον θά έχῃ πλήρη τήν εί-

κόνα, τήν άνωτέραν πάσης περιγραφής. Άπό τήν πρασιναδά του πρό τού Πανεπιστημίου κυκλοτεροϋς κηπερίου, ανακύπτουν αι μαρμαρίναι βαθμίδες της πρόσφισ, αι δύο μεγάλαι στήλαι αι ύποδοκαστάζουσαι τó κομψόν αίτωμα, έκαστέρωθεν αυτών οι κίονες της στοάς, και διά μέσου αυτών ή έρυθρά όψις τού έσωτερικού τοίχου με τήν λαμπρώς έξωγραφήνεν ζωρόσον. Παρά τήν κλίμακά τού κήπου, δεξιά, κάθηται μαρμαρίνος ο Κοραής, ο μέγιστος και σοφώτατος των διδασκάλων τού Γένους' και ύψηλότερα, επί δύο βήθρων εις τά δύο άκρα της πρόσφισ, ύψούντι οι άνδριάντες τού Ρήγα Φεραίου και τού Πατριάρχου Γρηγορίου, των άθανάτων έννομοκράτων. Έν ώρολόγιον επί τού αίτώματος άγρυπνεϊ ως μονάκριβος όρθακμός, και υπεράνω αυτου, επί της στέγης, ύψύται ο κοντός της σημαίας. Καί τίποτε άλλο. Αυτά εινε όλα τ' άπαρτιζοντα τήν πρόσφιν. Μεγάλη λιτότης γραμμών και χρωμάτων. Παντού σχεδόν βασιλεύει ή εύθεία έν όλη της τῇ απλότητι. Άλλά τί θαυμάσιον άποτελέσμα! Όποια μεγαλοπρέπεια και σοβρότης και κομψότης συνόλου! Όρισμένως εύρίσκεται τις πρό τού ωραιότερου, τού σεμνοτέρου οικοδομήματος, τó όποϊον έχουν να επιδείξουν αι νεώτεροι 'Αθηναί. Φαντασθήτε ότι ή άμισος γειτνίασις της 'Ακαδημίας, ένός κτιρίου έξόχως πλουσίου και στολισμένου, δέν έχει καμμίαν έπίδρασιν επί τού Πανεπιστημίου, δέν τó άδικεί διόλου. Άπεναντίας ή καλαιθήςτος και μεγαλοπρεπής του απλότης αναδεικνύεται άκόμη περισσότερο' και έφ' όλης της περιοχής αυτό βασιλεύει, και θά βασιλεύη όσον ύπαρχῃ αίσθημα καλού και όφθαλμοί ίκανοί να θαυμάζουν.

Τó θέαμα εινε προπάντων έξοχον κατά τήν ώραν της δύσεως τού ήλιου. Συνήθως τήν ώραν αύτην τó Πανεπιστήμιον εινε έρημον, διότι τά μαθήματα έχουν τελειώση. Καί τήν έρημίαν του, ή όποια και αύτη προσθέτει μεγαλείον, φωτίζουν άπαραμύλλως αι ροδόχρσοι ακτίνες, αι γλυκεΐαι και μελαγχολικαί. Καί αι πρασιαί τού κήπου προσλαμβάνουν άποχρώσεις βαθείας και μυστηριώδεις' μία χρυσή κόνις αίωρείται εις τó κενόν' τά μαρμαρα των στήλων και των αγαλμάτων χρυσίζουν, ακτινοβολούν' ή πορφύρα τού έσωτερικού τοίχου αναλαμβάνει όλην της τήν δύναμιν, και αναλάμπουν τα χρώματα και τά χρυσώματα των εικώνων της ζωόρου. Όπισθεν ύψούται κατακίτρινος ο Λυκαθητός, και πέραν ο 'Υμηττός μεταβάλλεται εις άπέραντον λευκίον έων. . . Ω! τήν στιγμήν έκείνην νομίζεις ότι τó κτίριον άφωπνίζεται έκ τού ληθάργου του και ζωντανεύει και θερμαίνεται, και έρυθριά, και λάμπει

και φλογίζει και φωτίζει. . . Η περιφημος όνομασία τού ποιητού « φλογερό καμίνι » τώρα ταιριάζει θαυμάσια. Νομίζεις πραγματικώς ότι εινε ή έστία τού φωτός, ή σκορπιζουσα τās ακτίνες της σοφίας από τού κέντρου μέχρι των έσχατιών τού Πανελληνίου.

Ω, πόσοι από τούς μικρούς φίλους, οι όποιοι με παρακολουθοϋν νοερώς αύτην τήν στιγμήν, πόσοι δέν αναμένουν να δεχθούν τās θείας αυτάς ακτίνες! Διά πόσους τó κτίριον, τó όποϊον έδοκίμασα σήμερον να περιγράψω, δέν άποτελεϊ τó ωραιότερον, τó γλυκύτερον όνειρον! Πόσοι δέν φαντάζονται ότι εισέρχονται ήδη εις αυτό με τόν ώραϊον τίτλον τού φοιτητού, και περιφέρονται θαυμάζοντες υπό τά περιστύλιόν του, και διέρχονται τήν φλιάν του με καρδίαν πάλλουσαν από τās ίερωτέρας συγκινήσεις, και εισέρχονται εις τās αίθουσας και τά άμφιθέατρα των παραδόσεων, και λαμβάνουν θέσιν εις τά έδωλια με εκατοντάδας και χιλιάδας συναδέλφων των, από περάτων τού έλληνισμού, και άκούουν μετά θρησκευτικής σιγῆς και κατανούξως τήν φωνήν γηραιού και σοφού διδασκάλου, εισάγοντος αυτούς εις τά μυστήρια της έπιστήμης!

'Αλλ' έπιτρέπεται να εισέλθωμεν και τώρα ως άπλοί επισκέπται και προσκυνηταί. Περιμείνατε.

**ΦΑΙΔΩΝ
ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ**
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια τῆς σελ. 69)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.
ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.—Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΟΦΙΣ ΚΑΙ Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΚΙΝΑΥΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ.—ΥΠΝΟΣ ΟΛΘΕΡΙΟΣ.

— Καί τώρα, τί μέλλει γενέσθαι; ήρώτησεν ο Γεράρδος, λύων τήν σιωπήν, τήν όποιαν έτήρουν οι ναυαγοί, άφ' ής στιγμῆς έξηφανίσθη ή λέμβος.

— Πρώτα πρέπει να κάμουμε συμβούλιο, άπήντησεν ο Λεγκέν καθήμενος άνέντως επί της άμμου και καθαρίζων μίαν βανάνα, τήν όποιαν ήρχισε να τρώγη με πολλήν όρεξιν. 'Αν ένόησα καλά, ή γνώμη σας, κυρία Κοραλία, και ή δική σας, κύριε Γεράρδε, εινε να καταϊβούμε 'στο Τράνσβααλ, μήπως τυχόν και βρούμε' εκεί τούς σεβαστούς γονείς σας' έτσι;

— Ναι, καλέ μου Λεγκέν' άπήντησεν ή Κοραλία. 'Αν εινε άκόμη ζωντανοί, εκεί βέβαια θά έπιχειρήσουν να φθάσουν, και εκεί θά τους συναντήσωμεν.

— 'Α, εινε ζωντανοί! είπεν ο Λεγκέν' όσφ γι' αυτό να μή έχετε καμμίαν άμφιβολία. Γιατί τάχα να μή έσώθησαν

κ' εκείνοι όπως έσωθήκαμε και 'μεις ; Κάπου θά τους έβγαλε κι' αυτούς τὸ ρεϋμα, εκτός αν τους ηύρε και τους επήρε τὸ ἀτμόπλοιο, πού εἶδαμε ἀπὸ μακριά.

— "Ας ελπίζωμεν, ἀπήντησε στενά-ζουσα ἡ Κοραλία, και ἄς κἀμωμεν ὅ,τι εἶνε δυνατόν διὰ νά τους εἰρωμεν. Και ὁ κύριος Βέμπερ εἰς τὸ Τράνσβαλ ἐπή-γαινε, ὥστε ἐκεῖ θὰ διευθυνθῆ τώρα κ' ἐκεῖνος. "Ολοι διὰ τὸ Τράνσβαλ εἴμεθα. Και σύ, Λεγκέν, ἀγαπητὴ φίλε, πού μας συνώδευσε εἰς ἐδῶ μόνον ἀπὸ καλω-σύνην, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχεις κανένα λό-γον νά μας ἀφήσης.

— "Ω, αὐτὸ ἐννοεῖται, κυρία Κορα-λία. Εἶμαι ὅλος δικός σας. "Οπου θὰ πάτε, θὰ ἔλθω κ' ἐγώ.

— Τὸ ζήτημα εἶνε τώρα, ἐξηκολού-θησεν ἡ Κοραλία, ἀφ' οὗ ἠδ' ἀριστήσε διὰ μειδιάματος τὸν ἀγαθὸν ναύτην, —τὸ ζήτημα εἶνε πῶς θὰ φθάσωμεν . . . "Εγὼ λέγω ὅτι πρέπει νακολουθήσωμεν τὴν παραλίαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν κινδυνεύομεν νά χαθῶμεν ἡμπορεῖ μάλιστα νά κινήσωμεν τὴν προσοχήν κα-νενός πλοίου, ἢ νά συναντηθῶμεν και μὲ ἄλλους ναυαγούς, οἱ ὅποιοι πιθανὸν νά-ράξουν ἐδῶ.

— Συμφωνῶ, ἀπήντησεν ὁ Λεγκέν, Δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νά χωθοῦμε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐνός τόπου πού δὲν τὸν ξεύρομε καθόλου· θὰ ἐπέφταμε μόνονι μας ἐστὸ στόμα τοῦ λύκου.

— Πολὺ σωστὸν, εἶπεν ὁ Γεράρδος, και ἄς ἔχω και πιξίδα. Λοιπὸν θάκολου-θῶσωμεν τὴν παραλίαν· ὅλο και γιαλό-γιαλό . . .

— Και κάθε βράδου πού θὰ στεκόμε-θα διὰ νά κοιμηθῶμε, νάνάφτουμε μιὰ μεγάλη φωτιά, πού νά φαίνεται ἀπὸ μα-κριὰ σάν φάρος. Και ἂν κατὰ τύχην μᾶς ἰδῆ κανένα πλοῖο . . .

— "Α, τί καλά ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρ-δος φαιδρῶς, ρίπτον τὸν σκουῖρον του εἰς τὸν ἀέρα. Λοιπὸν τὰ εἶπαμεν ! σύμ-φωνοι ! Γιαλὸ γιαλὸ και ἐστὸ Τράνσβαλ !

— Μᾶ . . . θὰ χωθοῦμε μέσζ 'ς αὐτὰ τὰ δένδρα ; ἠρώτησεν ἡ Λίνα, ἡ ὁποία ὀλονὲν ἐκύτταζεν ἐντρομος τὴν πυκνὴν και ἀγρίαν φλόχην, ἡ ὁποία τοὺς περιέ-κλειεν ὡς τείχος.

— "Αλλά τί ἤθελες, μικρὸ μου ; εἶ-πεν ὁ Λεγκέν γελῶν νά βροῦμε 'σαυτὴ τὴν ἐρημιὰ τοὺς δρόμους τοῦ Πχριστοῦ ;

— Και τὰ λεοντάρια ; . . . αἱ τί-γρεις ; . . . τὰ φείδια ; . . . ἐπιθύρουν ἡ Λίνα μὲ γουρλωμένα μάτια.

— "Ε, ὅσφ για λεοντάρια και για φείδια, μπορεῖ νά συναντοῦμε κάπου-κά-που κανένα· ἀλλὰ ὄχι τίγρεις, γιατί δὲν ὑπάρχουν πολλές 'στὴν Ἀφρικὴ· ἀλήθεια, Κοραλία ;

— Ναί ! νομίζω ὅτι αἱ τίγρεις εἶνε ἄρθνοι εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶ-νις. "Αλλά τί τα θέλεις, Λίνα μου, παν-

τοῦ εἶνε κίνδυνος ! Μήπως κ' ἐδῶ σάν-θέλουν δὲν ἐρχονται τὰ λεοντάρια ;

— "Ακοῦς ἐκεῖ ! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα. Και πού εἶνε ἡ πόρτες μας, γιὰ νά τες κλείσωμε ; . . .

— Ὅθ προσέχομε ἐκεῖ πού θὰ περ-πατοῦμε, αὐτὸ εἶνε ! εἶπεν ὁ Λεγκέν.

"Ας ἰδοῦμε τώρα τί ὅπλα ἔχομε. "Εγὼ ἔχω τὸ μαχαίρι μου, ἐξηκολούθησε, δεί-ξας μάχαιραν μὲ τριγωνικὴν λεπίδα, τὴν δερματίνην θήκην τῆς ὁποίας εἶχε πε-ράσει ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν του ζώνην. "Εγὼ ἀκόμη και ἕνα τοικουράκι μὲ λουριά· τὸ ἀρπάξα τὴν ὥρα πού ὁ πλοίαρχος ἐδω-σε διαταγὴ νά πιάσωμε τὲς βάρκες . . . Και ἡ τσέπες μου . . . ἄς ἰδοῦμε τί ἔχουν . . . νά ἔνα τὶ ῤ-μ-μ π ο υ ὄ ν, νά ἔνα μανδῆλι, νά μιὰ δακτυλῆρα, κλω-στή και βελόνες, (γελάττε ἔ ; ὁ Λεγκέν νά ῤάρτη σάν γυναῖκα· ἀλλὰ 'στὴ θά-λασσα, παιδιὰ μου, ὅλα γίνονται !) Λοι-πὸν ἔχομε και λέμε : μιὰ, δύο, τρεῖς, τέσσερες δεκάρες . . . ἕνα πεντάρρακο . . . ἕνα δέφρακο (ἄ ! κρήμα νά μὴν ἦταν ναπολεόνι !) μιὰ κηπουσακούλα . . . ἡ ὄσκα μου . . . τὰ τσακμάκια μου . . . "Α, νά πάρη ἡ ὄργη ! . . . "Εξέλασα τὴν πί-πα μου ! . . . μιὰ πίπα πού τὴν εἶχα πέν-τε χρόνια ! . . . Μᾶ πῶς τὸ ἔπαθα τέτοιο πράγμα ;

— "Εννοια σου, Λεγκέν, και ὁ Γε-ράρδος εἶνε πολὺ ἐπιτήδειος . . . θὰ σου φτειάσῃ μιὰν ἄλλη ! εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Τί λέτε, κυρία Κοραλία ; Γίνετι ἔτσι εὐκόλα μιὰ πίπα ; Δὲν ξέρετε ἀπὸ τέτοια πράγματα και νά με συμπάθα-τε ! . . . Και νά συλλογίζωμαι πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή μου τὴν κηπνίζει κανένας κηχαρίας ! . . . "Α, μᾶ ἐγὼ πρέπει νά ἔχατα τὸ μυκλὸ μου για νά χάσω τὴν πίπα μου !

— Και ὅμως ἐγὼ θὰ σου φτειάσω μιὰ πίπα, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Τώρα νά ἰδοῦμε και τὴ δικὴ μου περιουσία : Πρῶτον και κύριον ἔχω τὴν πιξίδα μου.

"Επειτα τὸ ὠραῖο ρεβολθεράμι, μ' ἔζη φωτιές, πού μου ἐχάρισεν ὁ "Ερρίκος τὴν ἡμέραν πού ἐδαρκαρισθήκαμε. "Εγὼ ἀκόμη τὸ ὠρολόγι μου, ἕνα δεκάφρακο χρυσὸ, ἕνα κουτὶ σπέρτα, τὸ μανδῆλί μου, τὸ σουγιᾶ μου . . . και π λ ἔ ο ν ο ὄ . Τὸ δυστύχημα εἶνε πού δὲν ἔχω ἄλλα φουσέκια για τὸ ρεβόλθερ !

— "Εγὼ, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα, ἔχω τὸ ψαλλίδι μου, ἕνα μαχαίρακι τῆς τσί-πης, ἕνα κουτάκι μὲ τὰ χρειαζόμενα τοῦ ραψίματος, ὅπως ὁ κύριος Λεγκέν, τὸ πουγγί μου, και ἕνα . . . δύο . . . τρία μανδῆλια (συνειθίζω πάντα νά πέρ-νω περισσότερα.) "Ετελείωτα.

— "Εγὼ, εἶπεν ἡ Κοραλία, ἔχω τὸ ὠρολόγι μου, τὸ χρυσὸ πουγγάκι μου μ' ἕνα εἰκοσάφρακο μέσζ, ἕνα κτενάκι, μιὰ βουρτσίστα, και μιὰ λίμα γιὰ τὰ νύχια μέσζ 'ς αὐτὸ τὸ κουτάκι. Μὲ αὐτὰ,

δὲξαι σοὶ ὁ Θεός, δὲν θὰ φρινώμεθα ὀλω-σθῆσαι σάν ἄγριοι . . . "Εχω ἀκόμη τὸ μανδῆλί μου, τὰ γάντια μου, και τίποτε ἄλλο.

— Και ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο, ἔξωρα ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι σας, κυρία Κοραλία ! εἶπεν ἡ Λίνα, ἐντροπομένη διὰ τὴν γυνότητα τῆς.

— Και πρέπει νά τὸν σηκώσωμεν ἀπὸ πίσω αὐτὸν τὸν μανδῦαν, γιατί ἡ μεγαλοπρεπὴς οὐρά του θὰ κακοπάθη μέσζ εἰς αὐτὰ τ' ἀγκάθια ! εἶπεν ὁ Γε-ράρδος γελῶν. Για φαντάσου, Λίνα, ἂν μιὰ τέτοια σάφρα ἐσκαρφάλωνεν ἀπὸ τὴν οὐρά σου και ἐφθάνεν ὡς τὸ κεφάλι σου !

Και ἐδειξε μὴν θαυμασίαν σαύραν, χρώματος μακράχθου, μήκους εἴκοσι ἐ-κατοστομέτριον τοὐλάχιστον, ἡ ὁποία ἐκύτταζε τοὺς ξένους μὲ τοὺς πορφυροὺς ὡς ρουβίνα ὀφθαλμούς τῆς. Ἡ Λίνα ἐξέβλεπεν ὀξείαν κραυγὴν και ὀπισθοχώ-ρησεν· ἀλλὰ τότε ἐπάτησε μιὰν γιγαν-τιαῖαν ἀράχην, μὲ κίτρινα στίγματα ὡς λεοκράδλωες, ἡ ὁποία ἔφυγε τρι-πλοκαπλάζουσα, ἐν ᾧ Κοραλία, ὄχι ὄλι-γώτερον τρομαγμένη, ἐπήδη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐκβάλλουσα και αὐτὴ κραυγὰς τρόμου. Ὁ Γεράρδος και ὁ Λεγκέν ἐγε-λοῦσταν μὲ τὴν καρδίαν των. Ἡ δὲ Μα-ργαρόνα, ἀφ' οὗ ἐσταυροκοπήθη ἀρκετά, ἐτράβηξε πλησίον τῆς τὴν Λίναν, και ἤρχισε νά ῤάρτη μὲ χονδρὰς βελονί-ες ἕνα πλατὺ στρήφωμα γύρω-γύρω εἰς τὸν μανδῦαν, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὸν τὸν τρό-πον ἔγινε βραχυτέρος και καταλλήλο-τερος διὰ τὴν μικράν.

— "Αλλά εἶνε και ξυπόλυτη ! εἶπε μετὰ συμπαθείας ἡ Κοραλία. Πῶς θὰ μπόρῃ νά περιπατήσῃ μέσζ σὲ τέτοια ἀγκάθια ;

— "Αλήθεια, δὲν θὰ καλοπεράσῃ, εἶπεν ὁ Λεγκέν. "Αρῖνω δὲ πού μπορεῖ νά τὴν δαγκάσῃ και κανένα φεῖδι . . .

— "Εγὼ τῆς δίδω τὲς γ κ ἔ τ ρ ε ς μου ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πραγματικῶς ὠραίας δερμα-τίνας σφυρίδας, ἄνωθεν τῶν στερεῶν του ὑποδημάτων.

— Δὲν θὰ τῆς κάμνουν, και οὔτε θὰ τῆς προφυλάττουν τὰ πόδια, εἶπεν ὁ Λεγκέν. "Αφσέ με νά τα διορθώσω ἐγώ.

Και ἤρχισε νά συνάξῃ μεγάλα φύλλα ἡμίξηρα, χονδρὰ και στερεὰ, τὰ ὁποία ἐστρωσαν ἄρθυνα τὸ ἔδαφος, και μὲ αὐτὰ ἐσχημάτισε δύο ἰσχυρὰ καττύματα, (π ἄ τ ο υ ς) τὰ ὁποία ἔδεσεν ὡς τ σ α ρ ο ὄ -χ ι α ὑπὸ τὰ πέλματα τῆς μικρᾶς, μετα-χειρισθὲς ὡς σχοινία βούρλα και ἄλλα τοιαύτης φύσεως φυτὰ. "Εν τῷ μεταξὺ ἡ Μαργαρόνα ἔκοψε τὸ περισσεῖον μέ-ρος τοῦ ἐπανωφορίου και μὲ τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο ὕφασμα κατεσκεύασε ζευγὲς σφυ-ρίδων, και τας προσήρμωσε περὶ τὰ σφυρὰ τῆς Λίνας, ἡ ὁποία διεσκέδαζε

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

"Αφ' οὗ ὁ Μικὲς ἔβαλεν εἰς τὴν τσέπην του ὅλα τὰ λεπτὰ τοῦ Φα-σουλᾶκη, ἐξεκίνησαν και οἱ δύο για τὸ Μεγάλο Πανηγύρι.

"Απὸ τὸ Σχολεῖον ὡς τὴν πλατεῖα πού ἐγίνετο τὸ περίφημο αὐτὸ Πανηγύρι, ἡ ἀπόστασις ἦταν μεγάλη και τὰ παιδιὰ θὰ ἐπεινοῦσαν εἰς τὸν δρόμον χωρὶς ἄλλο. Εὐτυχῶς τὸ καλάθκι τοῦ Φασουλᾶκη εἶνε γε-μάτο ἀπὸ φαγώσιμα—ψωμί, τυρί, σῦκα και καρῦδια, ἕνα σωρὸ πράγματα, πού του τα εἶχε βάλῃ ἡ μητέρα του για νά προγευματίσῃ τὸ με-σημέρι εἰς τὸ Σχολεῖο.

"Εφθασαν εἰς ἕνα δημόσιον κῆπον, και ἐμβόηκαν μέσζ νά κα-θήσουν ὀλίγον εἰς ἕνα μπάγκο και νά ξεκου-ρασθοῦν (μολοντί δὲν ἦσαν και πολὺ κου-ρασμένοι.)

— Τρῶμε ; ἐπρό-τεινεν ὁ Μικὲς.

— Τρῶμε, εἶπεν ὁ Φασουλᾶκης.

Σὲ λίγη ὥρα δὲν ἔμεινεν οὔτε ψίχουλο μέσζ 'στὸ καλάθκι.

— Δὲν πειράζει ! τώρα τὸ καλάθκι θὰ εἶνε ἐλαφρότερο ! εἶ-πεν ὁ Μικὲς.

— "Αλήθεια, θὰ εἶνε ἐλαφρότερο ! εἶ-πε και ὁ ἀνόητος Φα-σουλᾶκης, πού ἦταν πάντα μὲ τὴ γνῶμη τοῦ φίλου του Μικέ, διότι δὲν ἔκαμε τὸν κόπον νά σκεφθῆ μόνος του και νά σχηματίσῃ γνῶμην δικὴν του.

Τέλος πάντων ἐφθασαν 'στὸ Μεγάλο Πανηγύρι. Τί ὠραῖα πού εἶνε !

Πρῶτα-πρῶτα οἱ δύο φίλοι πλησιάζουν μιὰν ἐξέδραν μὲ εὐλίνα κάγκε-λα, ὅπου παίζει μουσικὴ.

"Ενα εὐμορφο κορίτσι μὲ παράξενη φορεσιά, σάν ἀποκρηάτικη, κτυπᾶ μὲ τὸ ἕνα χεῖρι τὴ γρανκάσα και μὲ τὸ ἄλλο τὰ χάλκινα πιάτα. Μᾶ τί δυνατὰ πού τὰ κτυπᾶ ! Νομίζεις πού θὰ τὰ σπᾶσῃ !

"Ενας ἄλλος μουσικὸς φυσᾶ τὸ κορνέτο του· κ' ἕνας ἄλλος κοντὰ του παίζει ἄλλο παράξενο ὄργανο, πού οὔτε ὁ Φασουλᾶκης ξέυρει πῶς τὸ λέγουν, οὔτε και ἐγώ . . .

Και τῶν δύο αὐτῶν μουσικῶν τὰ μάγουλα λὲς και θὰ σκάσουν σάν φουσκες λαστιχένιες· τόσῳ πολὺ φυσοῦν.

"Ολοι οἱ Φασουλᾶκιδες τῆς γειτονείας εἶνε μαζευμένοι ἐκεῖ τριγύρω και ἀκούουν μὲ τόσα αὐτιά τὴ μουσικὴ συναυλία.

"Ο Φασουλᾶκης ὅμως βουλόνει τὰ δικά του, γιατί τὸν ξεκουφαίνουν οἱ φοβεροὶ ἐκεῖνοι κρότοι, — ἐν ᾧ ὁ φίλος του Μικὲς φεύγει και ἀκόμη φεύγει.

Πού ἐπῆγαν και τί εἶδαν ὕστερα, θὰ σὰς τὰ πῶ μεθαῦριο. Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

πολὺ μὲ τὴν πρωτότυπον αὐτὴν ὑπόδυσιν. — Λαμπρά ! εἶπεν ὁ Λεγκέν κατευ-χαριστημένος. Τώρα δὲν φοβάσαι τίπο-τα ! "Αλήθεια, Λίνα ;

— "Αλήθεια. Και ξεύρετε, δὲν με στενεύουν καθόλου αὐτὰ τὰ παπούτσια . . .

— Και ἄμα χαλάσουν, ἀμέσως θὰ σου ἀγοράσω ἄλλο ζευγάρι. Φθῆνεις, βλέπεις, παιδί μου. Λοιπὸν, ὅλοι ἐ-τοίμοι ;

— "Ολοι !

— "Εμπρός !

Πρὶν εἰσχωρήσουν ὑπὸ τὸν σκιερὸν θόλον τῶν δένδρων, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο τριγύρω των, οἱ ναυαγοὶ ἐστράφησαν και ἔρριψαν ὕστατον και παρατεταμένον βλέμμα πρὸς τὸν "Ωλεανόν, ὁ ὁποῖος ἐξετείνετο ἀχνῆς και γαληνιαῖος, ὡς σωρὸς σαφείρων ἀπέραντος. Τί ἐκρυ-πτεν ἐκεῖνο τὸ δάσος ; Τί τοῖς ἐπεφύ-λασσον οἱ μυστηριώδεις του μυχοὶ ; "Ε-φαντάζοντο πυρίνους ὀφθαλμούς ἐνε-δρεύοντας ὀπισθεν τῶν θάμνων, και ὄ-φεις πελωρίους ἐλισσομένους περὶ τοὺς κορμούς. Τὸ παράξενον ἐκεῖνο τροπικὸν ἄρωμα, τὸ ὁποῖον καθίστα τὸν καύσωνα πλέον δυσφύρητον, ὁ ψίθυρος τῶν ἀπεί-ρων ἀγνώστων ἐντόμων, τὸ μελαγχολι-κὸν και μονότονον τιτύβισμα τῶν πολυ-χρῶν πτηνῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ὠμοιάζε διόλου μὲ τὸ γλυκὺ κελάδημα τῶν πτη-νῶν τῆς Εὐρώπης, — τὰ πάντα εἶχον μιὰν παράδοξον, ἀγρίαν ὄψιν, ἡ ὁποία ἦτο ἰκανὴ νά προσζήσῃ μελαγχολίαν και εἰς ταξειδιώτας, ὑπὸ καλλιτέρους ὀ-ρους ταξειδεύοντας ! . . .

(*Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Α'.

"Η χαραυγὴ ροδόχρυση προβάλλει, στολὴ ὀλοπράσινη φοροῦν οἱ κάμποι, χαρμόσυνο τραγούδι ὁ κόσμος ψάλλει και τὸ ἀστρο τῆς ζωῆς 'στὰ ὕψη λάμπει.

Και πλαῖ 'στὸν ποταμὸ τῆς Βαβυλωνος, πού ἡ εὐσπλαγχνία κλαίει-ἀγνή παρθένα μέσζ 'στὴν κοιλάδα βλέπει τοῦκλαυθμῶνος νάνθουνε ξάφνου κρῖνα μυρωμένα.

Και οἱ οὐρανοὶ ἀνοίγουν φλογισμένοι και σιωποῦν οἱ πόντοι και τὰ ὄρη, κέν' ἄσπρο περιστέρι καταβαίνει και λείει 'στὴν πεντάρρανη τὴν κόρη :

— "Ω εἰς, ἀθῶα ψυχὴ και ἀπελπισμένη, τὴν προσεσχὴ σου εἶπες και ἡ ὥρα φθάνει 'στὸν Γολγοθᾶ ὁ Θεάνθρωπος προσμένει, τῆς δόξας νά σοῦ δώσῃ τὸ στεφάνι.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Μικρό-μικρό ναυτόπουλο
[τή μάνα του άφρνει
Και σε καίκι μπαίνει,
Κ' εκείνη πικραμένη
Φιλιά θερμά κι' άμέτρητα
[μέ κλάματα του δίνει.
— «Δός μου, μανούλα, την εύχη
[μαζί με τ'α φιλιά σου,
Νά μη σου λείπω αιώνια,
Σέ λίγα πάλι χρόνια
Μεγάλος, πλούσιος πλοίαρχος
[νάρθω 'στην άγκαλιά σου».
— «Σύρε, χρυσό άγγελάκι μου,
[σάν πρέπει να μ' άφισες.
Μονάχα μ'άν εύχή μου;
'Αχι! όλη την ψυχή μου
Παίρνεις μαζί νεκρή θά 'λω,
[ώσ που να μου γυρίσης».
Μά δέν της γύρισε ποτέ.
[κοιμάται, όχι 'στο χώμα,
'Σ ύγρo μεγάλο μνήμα,
'Σ τής θάλασσας τo κύμα,
Κ' ή μάνα του ή άμοιρη
[τό περιμένει ακόμα.
Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΤΑ ΠΑΝΤΟΥΦΛΑΚΙΑ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΟΠΕΠΕΛΗΣ

"Ολοι ξεύρουμε τo ώραίο παραμύθι
της σταχτοπέπελης. "Ολοι, και πρό
πάντων όλοι, την άγαπούμε την άγαθήν
και φιλοστοργήν σταχτοπέπελην, την ό-
ποιαν έκαμε τόσo εύτυχημένη ή εύχη
της μανούλας της.
"Ολοι ξεύρουμε για τ'α μικρά παν-
τουφλάκια της, τ'α μαργαριταροκεντημέ-
να και όλόχρυσα, και μόνο ποϋ δέν
ξεύρουμε σε ποιο μουσείο είνε έκθειμέ-
να, για να πάμε και να τ'α καμαρώσουμε.
'Εγώ θά σ'α πω τί άπέγιναν.
Μου διηγήθη την ιστορία ή καλή
νεράιδα ποϋ έσυμπόνεσε τ'α σταχτοπέ-
πελη, και θά σ'α τα διηγήθω όλα όλα
με τόν ίδιον πόνο ποϋ έδοκίμασε ή νε-
ραίδα όταν μου τ'α διηγήθηκε, με τόν
ίδιο πόνο ποϋ έννοιωσα κ' εγώ, όταν
τ'α άκουσα.

"Η σταχτοπέπελη έγινε μητερίτσα και
άπέκτησεν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι,
ποϋ το ελάτρευε τo βασιλόπουλο ό πα-
τέρας του, και ποϋ τo έπαραχαίδεψαν
όλοι.

"Έγινε λίγο λίγο μι'α στραβοχαϊδε-
μένη, και ένφ' όλοι την άγαπούσαν με
λατρεία, άντι κ' εκείνη να τ'ους αντα-
γαπ'α, άρχισε ν' άγαπ'α τόν έαυτόν της.

"Ένομιζε π'ως όλοι έπρεπε (ήταν
χρέος τους) να την άγαποϋν, και ότι έ-
κείνη είχε δικαίωμα να προστάζη και να
μην ύπακούη σε κανένα.

Μά ή σταχτοπέπελη τυφλωμένη από

την άγάπην και από την αγαθότητα της,
ένoμιζε π'ως έτσι είνε όλα τ'α παιδιά, και
άφρισε ή ήλικία να ξεριζώση κακίες,
ποϋ εκείνη μόνον τες ώριμαζε.

Μι'α μέρα ή κόρη έμπήκε μέσα 'στο
δωμάτιον της μητέρας της και είδεν ά-
νάμεσα 'στ'α χίλια φυλακτά της τ'α πο-
λύτιμα, και τ'α χρυσά παντουφλάκια ποϋ
της έφεραν την εύτυχία και δέν τ'α έξα-
νκρόρεισε πειά από σεβασμό.

"Η στραβοχαϊδεμένη τ'α δοκίμασε και
είδε π'ως τ'α μικροσκοπικά παντουφλάκια
της ήρχοντο θυμάζι'α και συλλογι-
σθηκε π'ως αν ζούσε σ' εκείνην την ά-
χαρην εποχήν, ποϋ δέν εύρέθησαν παρ'ο-
μοια πόδια, έξαπαντος θά κέρδιζε εκείνη.
Κιτόπι θέλησε να τ'α φορέση, όχι πειά
για δοκιμή, αλλά έτσι για επίδειξι,
και συλλογίσθηκε να χτυπήση λιγάκι
τ'α πόδια της και να νικήση την αντί-
στασι ποϋ θά έδειχνε πιθανοτάτα ή μη-
τέρα της για μι'α τέτοια ίεροσυλία.

Κατόπι ηδρε και τo κτύπημα τ'ων
ποδχιριών περιττόν όλωσδιόλου.
"Απεφάσισε να τ'α φορέση άρώτηχτα
και να πάγη ως 'στ'ης θείας της, για να
ίδη ή έξαδέλφη της τ'α περιήρημα παν-
τουφλάκια και να ζηλέψη.

"Επειδή έτρωγε, έπινε, περιπατούσε,
ντόνουνταν, για να ζηλέψη ό κόσμος.

"Επιασε δυνατή βροχή, όταν βγήκε ή
στραβοχαϊδευμένη, κρυά άπ' όλους, 'στο
δρόμο.

"Η στραβοχαϊδεμένη περιπατούσε
'στην άρχην προσεκτικά προσεκτικά,
πέτρα σε πέτρα, για να μη λερώση τ'α
παντουφλάκια. "Οχι από σεβασμό, αλλά
για να μην τ'α ιδούη ή θεία και ή έξα-
δέλφη λασπωμένα και δέν ζηλέψουν όσω
έπρεπε.

Κατόπι κάποιος άπρόσεκτος την έ-
σπρωξε και ή στραβοχαϊδεμένη έπεσε
κατά γής και τ'α όλόχρυσα παντουφλά-
κια έλασπώθησαν. "Η στραβοχαϊδεμένη
άγριοκύνταξε τόν άπρόσεκτον, του έιπε
κάμποσα πικρά λόγια και του έδωκε να
καταλάβη ότι τ'α παντουφλάκια ποϋ έ-
γινεν αίτια να λασπωθούη, ήσαν τ'α έ-
ξακουσμένα παντουφλάκια της σταχτο-
πέπελης.

"Ο άπρότεκτος γύρισε, τ'α είδε, έγέ-
λασε και έτράβηξε τόν δρόμον του 'σάν
να έλεγε ή άδιαφορία του: «ποιών τ'α
πουλάς αυτά; εκείνα τ'α παντουφλά-
κια δέν τ'α φοροϋν 'στους δρόμους, με
τέτοιον καιρόν μάλιστα. Από έμένα πε-
ριμένεις να τ'α σεβασθώ άφου δέν τ'α έ-
σεβάσθηκες έσύ;»

"Η στραβοχαϊδεμένη άρχισε να κλαίη,
γιατί θυμήθηκε π'ως θά την μάλωνεν ή
μητέρα της (καθόλου δέν συλλογίσθη-
κεν όμως π'ως θά την έπικραίνε, π'ως

έτσι κατέστρεφε τo κειμήλιόν της, μα
καθόλου!)

Κατόπι έγέλασε. Συλλογίσθηκε την
άπάντησι την πεισματική ποϋ θά έδι-
δε, και επειδή ήταν πολύ εύχαρι-
στημένη όταν έστενοχωρούσε τούς άλ-
λους, άρχισε τώρα να περιπατ'η γρή-
γορα-γρήγορα και άπρόσεκτα, και εις τo
τέλος εύρισκε μι'αν παράξενην εύχαρί-
στησιν να πατ'η όπου υπήρχαν περισσό-
τερες λάσπες, και να παίζη με τ'α θολά
τοϋ δρόμου νερά.

Μέσα 'στην τρελλήν αυτή χαρά ξε-
χασε και τούς δρόμους και την θρα.
Κι νύκτωσε. Τ'α παντουφλάκια έβάρυ-
νεν τώρα από τo νερό και από την λά-
σπη, και ένφ' έσκόπευε να κινήση την
ζήλειαν μ' εκείνη, τ'α έβγαλε με ανα-
κούφισι και τ'α έβριψεν εις τόν δρόμο.
και περπατούσε ξυπόλυτη, ως ποϋ τ'η
ηδρεν ένας ύπηρέτης τοϋ πατέρα της
και την έφερε πίσω 'στο παλάτι αναί-
σθητη και παγωμένη.

"Αδिका άγρύπνησεν ή σταχτοπέπελη
'στο προσκέφαλο τοϋ παιδιού της: οι
γιατροί και ή μάγισσες τo άπέλεισαν.
Θά πεθάνη.

Τότε εκείνο μισόν 'στον πυρετό της
άγωνίας φίλησε τo χέρι της μητερίτσας
του και διηγήθηκε την ιστορίαν τ'ων
παντουφλών. "Ετρεξε 'σάν τρελλή ή
σταχτοπέπελη και είδε την βελουδένια
θήκη άδειαν ή έτρεξεν ύστερα και 'στο
παιδι της και είδε την ώραία θήκη με
τo όλόχρυσο κεφαλάκι άδειαν ή.

"Η ψυχή είχε πετάξη, τo πεντάμορφο
κοριτσάκι χαμογέλουσεν άγγελικά.

— "Αχ! έλεγε και μοιρολογούσεν ή
δυστυχισμένη σταχτοπέπελη: οϋτε τ'α
παντουφλάκια ήξευρα να φυλάξω, οϋτε
τo παιδάκι μου να κλοαναθρέψω. 'Εγώ
σε σκότωσα, κόρη μου, εγώ σε σκότωσα.

"Η νεράιδα ποϋ τ'α διηγήθηκεν αυτά
με πόνο, λέγει π'ως άποφάσισε να κάμη
συμβούλιο με άλλες νεράιδες για να
ναστήσουν τo κοριτσάκι. Μά τ'α παντου-
φλάκια τ'α πάτησαν τόσοι πολλοί, ποϋ
χάθηκαν πειά γι' αυτό σε κανένα μου-
σειο, οϋτε σε κανένα θησαυροφυλάκιο
δέν τ'α είδε ποτέ κανείς.

ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Μη ποτέ σου αναβάλης
σάν άποφασίσης τι,
ποϋ ή ανάγκη τάπαιτεί
επειδή, μην άμφιβάλλης,
θέ να χάνης τόν καιρό,
ποϋ όλο φεύγει σάν νερό...
κ' εκατόν χρονών, αν γίνης,
τόσος-δά μι κρoς θά μείνης!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός: Μόλις έγγραφούη διά τ'ου Σε-
σπιθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταί διά τo
1899. άμέσως τo φυλλάδιον της «Διαπλά-
σεως» θυθύθη κ'τά 4 ακόμη σελίδας και
θά εκδίδεται κ'θ' έβδομάδα δωδεκάσελι-
δον με την ίδιαν συνδρομήν.

[Ε] Εις πάντα ξεσπαθώνοντα, εκτός τοϋ
Δώρου, άπομένονται και τόσα Εύσημα, όσοι
είνε οι ύπ' αυτού έγγραφέντες συνδρομηταί

ΣΤ'. ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

"Εξεσπίθωσαν και ένέγριψαν νέους συνδρο-
μητάς και οι έξης: Πέτρος Νικ. Μάνσης (1),
Μαριγώ Ι. Γεωργιάδου (1), Διάττων 'Αστ'ηρ
(1), Πλησιφής Σελήνη (1), Κόμη της Βερε-
νίκης (1), Διλίκα 'Ασημακοπούλου (1), 'Αρ-
χαγός τ'ων 'Ιερολοχιτών (1), Μικρός Τραπεζι-
στής (1), Χαπάλαμος Πέλιος (2), Νέστορ
Κ. Βαλιζής (1), 'Αγαθονίκη Μ. Α. Γκιών (1),
Γουλιέλμος Τέλλος (1), Γεώργιος Εύστ. Κυ-
ριακόπουλος (1), Χρυσόστομος Κανάκης (2),
Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως «Ουόνια» (2),
Φρόυριον της Κερκύρας (5), Δίμηρος Π. Πα-
παγεωργίου (1), Θεραπειάς τ'ων Μουσών (4),
Σωτήριος Ι. Φώκος (1), 'Εργάνη 'Αθηνά (1),
Καλλιόπη 'Αθ. Στελιοπούλου (2), Παναγιώτης
Σαουσόπουλος (2), Δημήτριος Γ. Σκουζής (1),
'Ανδρομάχη Ε. Βραττού (1), Πολυδεύκης Ι.
Σενάκης (1), Εύβαλία Τσακλή (1), Βασίλισσα
Μαργώ (1), Μικρός Σύλλογος Βώλου, διά τοϋ
Φιλοθανάτου (1), Μούσα της 'Αστρονομίας (1),
Μαρία Ν. Λεβίδου (1), Τάνταλος (1).

Εκ τοϋ προηγούμενου Δελτίου συνδρ. 300
Εκ τοϋ σημερινού " 43
'Εν όλω μέχρι 4 Μαρτίου ε. ε. συνδρ. 343

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοϋ Δoν Κολοκύθα Πάτερα πρό της
εξέδρας της όδοϋ Κοραή;
— "Αν σπάσoν αυτ'α τ'α πάτερα, θά σκά-
σουν όσοι είνε επάνω αν Κολοκύθια!

Εστάλη υπό τοϋ Δoν Κολοκύθα Πάτερα

"Ο Διδάσκαλος: — Π'ως; δέν έμαθες οϋτε
σήμερον την Γεωγραφίαν σου;

"Ο Μαθητής: — Καλλίτερα, δάσκαλε, να
περιμένουμε όλίγες ήμέρες ακόμη, γιατί'ο μπαμ-
πάς έλεγε χθές ότι κατ' αυτ'α ή Χάρτης της
Εύρώπης θά μεταβληθ'η.

Εστάλη υπό 'Ελίνας Γρ Οικονομίδου [Ε]

Νηπιακός Διάλογος:

— 'Ελενίτσα, γιατί ροχαλκεί ό παππούς όταν
κοιμάται;

— Νά, για να κόυμε π'ως κοιμάται και να
κάνουμε φρόνιμα.

Εστάλη υπό τοϋ Φίλλου Τριανταφύλλου

— Π'ως το λένε λοιπόν τo παιδι ποϋ θά βχ-
πίσουμε; έρωτ'α ό μικρός Τάκης την μητέ-
ρα του.

Εστάλη υπό τοϋ Φίλ-Μοϋ-Δη [Ε]

— Καλέ μαμά, δέν μαγειρεύεις μι'α κότα
σήμερα;

— Μά, παιδι μου, είνε σαρκωστή.

— "Ε, και δέν την μαγειρεύεις με λαδάκι;
Εστάλη υπό της Δευκοσίας της Κύπρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΓΟΡΔΙΟΥ

Αι 'Απόκρηφ εν 'Αθήναις.

Ποϋ είνε ό Καρνάβαλος;

Βλέπετε αυτήν την Μαγικήν Εικόνα; Μοϋ την
έστειλεν ένας άγαπητός μου φίλος, ό Γορ-
διος [ΕΕΕ] και είνε έργον τ'ων χειρών του. 'Ως
έργον λοιπόν άρχαρίου αμυχικού ζωγράφου την
δημοσιεύω, τo όποιον έχει μεν και έλλειψεις,
άλλά έχει και την τέχνην του, ως θά έννοήσετε
και σεις μετ' όλιγον, διότι σ'ας προειδοποιώ, ότι
δέν θά εύρετε πολύ εύκολα τόν Καρνάβαλον.

Μοϋ άρέσουν αι έκτενείς επιστολαί: αλλά
καμμίην φοράν μοϋ άρέσουν και αι σύντομοι, όταν
λέγουν πολλά με την συντομίαν των. 'Ιδού π. χ.
ή λακωνικωτάτη επιστολή τοϋ Χαλασμού Λι-
γίου [Ε]: «'Αγαπητή μου Διάπλασις. Σ'ας άπο-
στέλλω την εκ τοϋ Γαλλικού μετάφρασιν μου.
Σ'ας ζητώ συγγνώμη διότι τόσον καιρόν δέν σ'ας
έγραφα. Σ'ας έσωκλείω δέ την συνδρομήν μου
διά τo τρίτον έτος. Αί έφετηναί καινοτομίασας
ώραιόταται. Τo Δικαστήριον της Διαπλάσεως
μοϋ προέχει συγγίνην. Σ'ας άσπάζομαι.»—Δέν
έχει την χάριν της και αυτή;

"Ας άκούσωμεν τώρα τ'α κατά και τ'α ύπερ
της προτάσεως τοϋ 'Αρχιζελανίου περί τοϋ Με-
λανος Σήματος, [Μ] ή τοϋ Μαυροσήμου, ό-
πως ονομάζει αυτ'ο ώραιότατα ή Τελευταία Λε-
λιδών [ΕΕ], ή όποια και τo παραδέχεται, διότι
άέζει, λέγει, κάπου κάπου και ή τιμωρία (μο-
λονότι δέν θά ήθελε να τ'α βλέψη συχνά πλησίον
τοϋ ονόματός της) — ή Ναυτοπούλα έπιδιοκι-
μάζει επίσης την πρότασιν, προσθέτει δέ ότι δέν
φοβείται διόλου τo Μαυροσήμα, διότι αυτή ή
ξεύρει, ότι ανταποδίδει άμέσως τ'α Μ. Μυστι-
κά, ότι γράφει εις ξεχωριστόν χαρτί τ'α προς
δημοσιέσιν στελλόμενα, και ότι μεθ' όλας τ'ας
προσπαθείας τοϋ Ναυάρχου της Βαρέλλας
διά να πείσθ τόν κόσμον περί τοϋ έναντίου,
οϋδέποτε στέλλει ξεναδημοσιευμένα πράγματα.

"Εκτός, λέγει, αν άποφασίσω να τιμωρ'ω την
φλυαρία ν, την περιέργειαν και τες κουταμάρας...
τότε!... — τo Μπουμπουνισμένο Μωαλό δέ-
χεται και συγγαίρει τo 'Αρχιζελανιον: — τo
'Ιόνιον Πέλαγος επίσης (μοϋ καταγγέλλει
μάλιστα και ένα φίλον μου, άξιον τριών [Μ]
κατά την γνώμην του, ό όποιος μοϋ έστειλεν
έν Παιδικόν Πνεύμα ξεναδημοσιευμένο εις πα-
λαιόν μου τόμον) — την ίδιαν καταγγέλλαν μοϋ
κάνει και ή Κερκυραϊκή Νύξ, με την διαφο-
ράν ότι αυτή θέλει να του γράφω τέσσερα [Μ] —
ό Γουλιέλμος Τέλλος είνε φοβερά έναντίος
τ'ων [Μ] τ'α θεωρεί όλωσδιόλου περιττά: — άπε-
ναντίας τo Πηγηρόν της 'Ερήμην τ'α εύρίσκει
ανάγκαιότατα: — επίσης και ό Δ. Π. Αρίθας,
διότι, λέγει, είνε κάτι τo όποιον θά ποικίλη την
'Αλληλογραφίαν και συγγρόνως πολλά σφάλ-
ματα θά διορθώη: — άπεναντίας ό 'Ασθηρόν
Βέγα δέν τ'α εύρίσκει ειςακτέα δια πολλούς
λόγους (εκ τ'ων όποιων όμως δέν μαντεύω κα-
νένα): —ό Λευκόπτερος 'Αγγελος [Ε] είνε τo
συν ένθουσιάμενος με τo 'Αρχιζελανιον, ώ-
στε αν ελάμβανεν ποτέ κανέν εύσημον, εύχαρι-
στως θά το παρεχώρει εις τo 'Αρχιζελανιον,

διά να του σβουθ'η τo [Μ] τo όποιον έλαβε
προθές (μα γίνεται αυτ'ο;) — Και σταματ'ω
σήμερα ως εδώ, διότι είμαι όλιγον άδιάθετη
και δέν είμπορ'ω να εξακολουθήσω την άνάγνω-
σιν τ'ων επιστολών. Θά παρακαλέσω μάλιστα
τούς φίλους μου να μη δυσαρεστηθούη, αν δέν
άπαντ'ω διόλου εις τ'ας επιστολάς των, ή αν ά-
παντ'ω πολύ συντόμως.

"Εξόριστε 'Αμαρτωλέ, οϋδέν κακόν άμικτον
καλού. 'Ενόησες;

Τo ψευδώνυμον 'Ελλιδοφόρος, τo όποιον
έφηε ό φίλος μου Ι. Γ. Κωνσταντινούπολος,
δέν είνε έλεύθερον. "Ωστε τόν παρακαλώ να εκ-
λέξη κανέν άλλο.

"Ελληνική Θάλασσα, τ'α 3 τομείδια τοϋ
Παιδικού Πνεύματος καθιέρώθησαν διά τούς
βραβευσμένους από φέτος, οϋ δέ έδραβεύθησθε
πέρσοι. Μετ' όλίγας ήμέρας θά δημοσιευθ'η τo
πρόγραμμα τ'ων έορτ'ων της Εικοσαετηρίδος.

"Ο κ. Φαίδων, Σαμιακή Σημαία, σε ύπε-
ρευχαρίσθη διά την ένθουσιώδη επιστολήν σου.
Τάνταλε, μ' έρωτ'ας περί πραγμάτων τ'α
όποια είπα πολλάκις, και σου συνιστώ νάναγι-
νώσκης με προσοχήν την 'Αλληλογραφίαν. 'Η
άδελφή σου είμπορει να μου γράφη ή ίδια.

Βελτίσιος μεγάλη εις δια, Πηγηρόν της 'Ε-
ρήμην. Αί 'Ασκήσεις σου άκτιστοπλείεστον είνε
καλαί και δημοσιεύσιμοι. Μη δέν τo βλέπεις...
Είμπορείς να στείλης αυτόγραφον διά τοϋ Γρα-
φείου μου.

Σε συγγαίρω, Καρδερίνα [Ε], ποϋ έγινες νο-
νά, και εύχομαι να σου ζήση ή χαριτωμένη βα-
πτιστική. Πιστεύω να μην έχης παράπονον κατά
τοϋ δυστυχούς Κουτσουλέβαρου: έκαμε λαμπρόν
καιρόν.

Κλίτη Κ. Φώκερ, τo ψευδώνυμον 'Ελλη-
νικόν Δίσθημα άνήκει εις άλλον.

Τελευταία ώρα: "Ο 'Αρχιναύαρχος Εύ-
ροβιάδης μοι αναγγέλλει διά δελταρίου ότι εύ-
χαριστως αναλαμβάνει να έγγραφή συνδρομητήν
μου τo πτωχόν παιδίον της Λευκάδος, και με-
ταρκαλεί να μη δεχθώ προσφοράν άλλου, επει-
δή αυτ'ε έχει τo δικαίωμα της προτεραιότητος.
Τόν συγγαίρω διά την εύγενή του πρόξην, και
ανάμεινω επιστολήν του.

"Εγκρίνουθα τ'α ψευδώνυμά των,
δέχομαι μετά χαράς εις την 'Αλληλογραφίαν μου
και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου
φίλους: Μαύρην Περιστέρην (Μ. Τ.) Αδά-
κι της Νισύρου (Π. Μ.) ή τo μόνον ένθουσιώ-
θρον 'Ερα Χωτάκι (Κ. Γ.) Νεαρόν Ζω-
γράφον (Χ. Δ.) Μαμαρυγήν 'Αστ'ερος (Χ)
Κολομβίαν (Κ.) και 'Ανησυχον Πνεύμα
(Θ. Κ.)

Μικρά Μυστικά επιθυμοϋν νάν-
ταλλάξουν: "Ο Κεραυτός [Ε] με τόν Σο-
φόν Πιττακόν, Τρομάρον [Ε] και 'Αγκάθι
— ή 'Ελαία της Δευκάδος με την Κλεαρέτην
Δίπλα και Πρόσεχε Καλά —ό Ζεβάρ με τόν
Ναυτοπαίδα, Κόδρον, Γαλλικήν Σημαίαν
και 'Αδεργινόν: —ό Σπ. Ι. Τρακάκης με τόν
Σαρδανάπαλον, 'Αγγορολογιώτατον, Κόρην
τοϋ Πηλίου, Μπαμ-Μπομ και Βασίλειον τ'ων
'Ορέων — ή 'Ελληνοπούλα με την Πησι-
οφαή Σελήνην, 'Αγγήν Φίλιαν, 'Ιωάννην
Μαρκέτη, 'Ημερο Γατάκι και 'Αδεργινόν: —
ή 'Απόγειος Άδρα με τόν Πενασμένον Λύκον,
'Αρχιζελανιον και 'Εξέδραν τοϋ Φαλήρου: —
ή Πένθημος Κυπάρισσος με τo 'Αθος της
'Αδρόν, 'Ασπροσταμίτην, 'Ισπότην τ'ων
'Αθηνών, Κίμα της Προχόητου και Ναυτο-
πούλαν της 'Αδρόν: — τo Αουλοΐδι τοϋ Βου-
νοϋ με τόν Γουλιέλμον Τέλλον, Β. Τσαγγήν,
Ναυτοπούλαν, 'Αρχιζελανιον και Α. Ι. Κου-
κουλήθρον: — ή Κόρη της Βερενίκης με την
Σοφίαν Κόλλα: — ή Χειμωνιάτικη Διαδάδα
με τόν Κόδρον, Χρυσορόρον Πακτωλόν. 'Ε-
τοιμόμορπον Οίκιαν και Μοίραν τ'ων Πτω-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰς προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀέλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαρτίου 1899

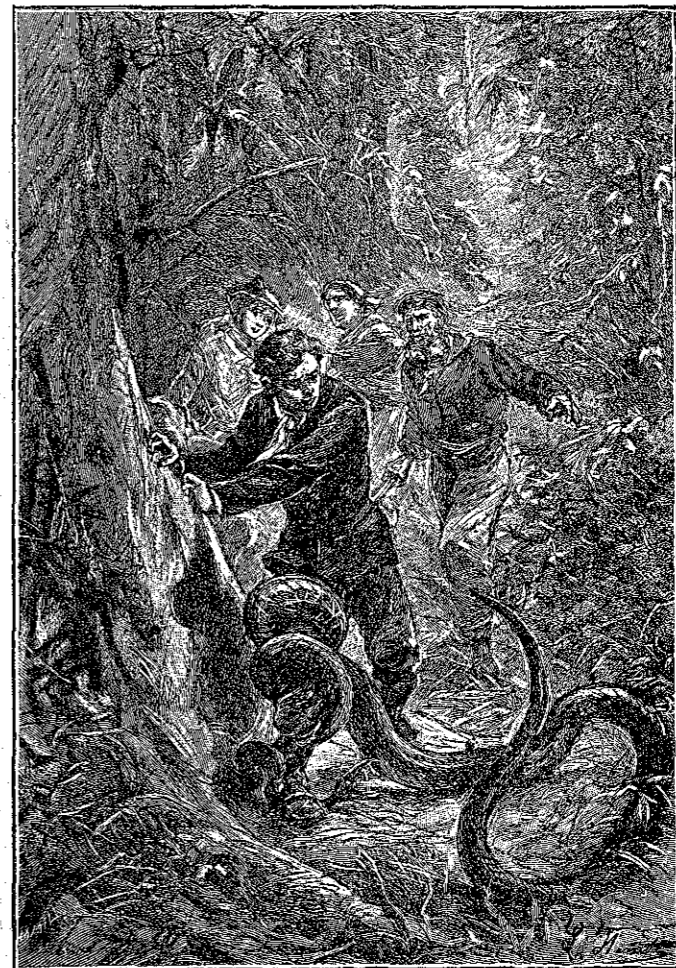
Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 41

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 79)

Τῇ βοήθειά τῆς πυξίδος εὗρον τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος — πρὸς ἡνα τὸ λίσθησαν, ὅπως λέγεται τοῦτο με μίαν λέξιν, — καὶ ἐξεκίνησαν. Πρῶτος ὁ Λεγκέν, με τὸν πέλεκυν ἀνά χειράς, ἐπροχώρησεν ἀπορασιατικῶς ὑπὸ τὰ δένδρα. Κάποτε ὑπῆρχε στενὴ ἀμμάδης λωρὶς μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ

κοίνον πρὸς ἀλλήλους, οἱ ναυαγοὶ ἐξηκολούθουν τὸν τραχύν τω δρόμον. Καὶ ἀνά πᾶν βήμα αἱ δυσχέρειαι ἠδῆσανον. Τώρα ἠναγκάζοντο συχνὰ νάνοιγουν δίοδον διὰ τοῦ πελέκειος καὶ διὰ τῆς μαχαίρας ἐν τῷ μίση τῶν θάμνων καὶ τῶν βάτων, φυτῶν τεραστίως ἀναπτύξεως, τὰ ὅποια συνεπλέκοντο πυκνότερα καὶ ἠμποροῦσαν νὰ κρύπτον ἐπιφθόους ἐχθροὺς, ὄφεις, λεοπαρδάλες, ἢ ἀγριογάτους. Καὶ περίξ ἀτήχουν ποικίλοι κρότοι μυστηριώδεις, οἱ ὅποιοι ἐπροξένουν τρόμον εἰς τοὺς ταξιδιώτας : κρωγμοὶ

* Ἀλλὰ τὸ σῶμα τοῦ θηρίου, τὸ χονδρὸν ὡς ἡράκλειος θραχίων, παριετυλίχθη ἀμέσως περὶ τὸν πόδα τοῦ παιδίου. » (Σελ. 86, στήλ. α')

πηγῶν ἀποτόμως ἐκποδίζομένων τριγμοὶ ἀπειραριθμῶν ἐντόμων, κατὰ λεγεῶνας περιπταμένων εἰς τὸν ἀέρα κοάσματα δῆξα βατράχων, καὶ ἐνίοτε μικροὶ μακροσῆμοι, ἰσχυρότεροι, φεβρώτεροι, ἀπαίσιοι.

Ἡ ἀκτὴ ἦτο τώρα ἀνηφορικὴ, καὶ τοῦτο καθίστα τὴν πορείαν τῶν ἀκόμα δυσχεροστέραν. Πρὸς τὸ ἐσπέραις ἐφθασαν εἰς μίαν ἐξ αἰθρᾶν, δηλαδὴ εἰς μέρος τοῦ δάσους ἄδενδρον, τὸ ὅποιον ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν ἐκ συμφώνου ὅλοι, ἠύχαριστοί μιν διότι ἐξήρχοντο τέλος ἀπὸ τὴν πνιγερὰν ἀτμοσφαῖραν τοῦ δάσους.

— Ἐδῶ μπορεῖ κανένας νὰ ξεκουρασθῇ μιά σταλιά, εἶπεν ὁ Λεγκέν.

— Νὰ ξεκουρασθῇ μόνον; ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρόνα. Καὶ δὲν λέτε καλλίτερα νὰ ξεπλωθῆ; νὰ κοιμηθῆ; Τί, γὰρ Περιπλανωμένους Ἰουδαίους μᾶς ἐπήρατε, κύριε Λεγκέν; Δὲν βλέπετε τί γὰρ ἔχουμε ὅλοι μας; Τὰ παῖδα μάλιστα δὲν μποροῦν πεία νὰ πάρουν τὰ πόδια τους. Ἄ, εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῶμε, καὶ πολὺ μάλιστα!

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κυρία Μαργαρόνα! ἀπήνητησεν ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλάσῃ τὸ χαιτῆρι τῆς καλῆς ὑπηρετίας. Μποροῦμε ἐξαιρέτα νὰ περάσωμε ἐδῶ τὴν νύκτα. Ἄλλα πρὶν πλαγιάσωμε, εἰμαί τῆς ἰδέας νὰ μαζέψωμε ξεράδια καὶ νανάψωμε τὴ φωτιὰ τοῦ ἐλεγεν ἡ κυρία Κοραλία. Μάλιστα ἐδῶ, καθὼς εἶνε ἔτσι ψηλά, θὰ γίνῃ σω-

χῶν.—ὁ Μικρὸς Κατεργάρης με τὸν Ἡφαίστον καὶ Κοριολάνον.—ὁ Τίδος τοῦ Ἡλίου με τὴν Ἄδραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Μικρὰν Πιανίσσαν.—ὁ Λιονισμένη Ἑλλάς με τὸν Χρυσὸν Στέφανον, Φασουλόγεννητον, Μαγευμένον Δάσος, Ἀνοικτὴν Καρδίαν, Μικρὰν Δεσποινίδα καὶ Παρσιωτέβελον.—ὁ Πτερόσασα Ἑλλίς με τὸν Συριανὸν Ἰπιδόνην, Κόμητα τῆς Ἐριμουπόλεως καὶ Συριανὴν Ἄμαζόνα.—ὁ Χρυσορόδος Πακτωλὸς με τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Ρωμοπούλαν, Ζηλεμένην Βασκοπούλαν, Μίαν Τρελούλαν καὶ Ἑαθὴν Νησιωτοπούλαν.—ὁ Ποιμενὶς τῆς Ἰσθμῆς με τὴν Ναυτοπούλαν, Ἀνθιστένον Μενεξέν, Πηδηκούλαν, Ἐθνικὸν Ἰγνον καὶ Ἀρχιναυαρχὸν Θεμιστοκλέα.—ὁ Θεραπεινὸς τῶν Μουσῶν με τὴν Χειμωνιάτικην Διακίδα, Λευκόπτερον Ἄγγελον καὶ Στρομπούλην Χορεύτριαν.—ὁ Ομίχλη τῆς Ἀγρίας με τὸ Νευροσπάστον καὶ Τίδον τοῦ Ἡλίου.—ὁ Κιματίουσα Θάλασσα με τὸν Κόδρον, Ταπεινὸν Ἰον, Ἀρχιναυαρχὸν Θεμιστοκλέα, Φάλσαφ καὶ Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν.—ὁ Ἡρώς τῆς Σύρου με τὴν Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν.—ὁ Δ. Π. Ἀρίδας με τὸ Ἀρχιζέλιον.—ὁ Ναυκλῆρος Οὐδρλίγκερλῆς με τὸν Βροτολόγον Ἄρην, Τζι. Τζι. Μπόδι. Μπόδι καὶ Γεωργίον Ἀγγελοπούλον.—ὁ Λευκόπτερος Ἄγγελος με τὸν Ταπεινὸν Ἰον, Ἰόνιον Πέλαγα, Φάλσαφ, Ἀρχιναυαρχὸν Θεμιστοκλέα καὶ Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν.—ὁ Κολομβίνα με τὸν Ἀρλεκίνον.—ὁ Χρυσὴ Βεργίσα με τὴν Φοῖβην.—ὁ Ἐρυθρὰ Θάλασσα με τὸν Ἐρρίκον Ἰσοδρόβου.—ὁ Φιλαμερικανὸς με τὴν Ναυτοπούλαν, Μίλλουσαν Καλλιτέχνην καὶ Κόδρον.—ὁ Βικτωρία Ἀποστολίδου με τὴν Νύμφην τοῦ Αἴγαίου καὶ Ἰωάννην Φόχα.—ὁ Τάταλος με τὸν Βροτολόγον Ἄρην, Ναυτοπούλαν, Ἀρχιζέλιον καὶ Νεαρὰν Καλλιτέχνην.—ὁ Ἑλληνικὴ Θάλασσα με τὴν Θαλασσοπούλαν, Ἀγγορολογιώτατον, Μπαρ-Μπούμ, Ναϊάδα καὶ Κῆμα τῆς Σαλαμίνης.—ὁ Γλυκεῖα Ἑλλάς με τὴν Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ Ναυτοπούλαν.—ὁ Ἐθνικὸς Ἰγνος με τὸν Ζεβάν, Τριχυμῶδη Μάλαν, Ἀντικὸν Μοιχητήν, Κῆμα τῆς Πριγκίπου καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν.—ὁ Ἰλὸν τοῦ Κηφισοῦ με τὸν Τίδον τῆς Νυκτός. Ἐλαγον τῶν Δασῶν, Ἀνθιστένον Μενεξέν, Ἀγγορολογιώτατον καὶ Βασίλειαν τῶν Ἀθῶν.

Ναυκλῆρος Οὐδρλίγκερλῆς (νὰ μου φιλήσῃς τὸν βασιλέα τῶν Γατῶν). Νεαρὴν Καλλιτέχνην, Τοῦμ. Περρατῆ.—Μουξέ, Πατραϊκὸν Κόλλον, Τσοκνίδαν (ποῦ νὰ μαγεύσῃς τὴν ἐκπληξὴν ποῦ μου ἐτοιμάσῃς!) Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας (ἐκτιμῶ πολὺ τὸν ἥλιόν σου). Ναυσικῆν (πολὺ μου ἀρέσει τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου σου) φλητῆ μου διὰ τ' ἀδελφία.) Κλάδον Κοτίνου (γαλῶν πολὺ ποῦ ἔλαβα ἐπιστολὴν σου ὑστερ' ἀπὸ τῶσον καιρῶν.) Γαλάτειαν, Νεαρὰν Ἀμερικανίδα, Φεγγόβουλην Ἀδρούλαν, Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Ἀνεμοστρόβιλον, κ.τ.λ. κτ.λ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Φεβρουαρίου, θάπληκτῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἀπριλίου
Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἰαὶ τὸ ποῦτον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν ἀγαθῶν ἰσχυρίων, πλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλους, ἕν ἕνασιν: περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 92.

127. Δεξιόγριφος.
Με τὸ πρῶτον μου φωτίζω
Με τὸ δεύτερον μυρίζω
Με τὸ ὅλον πνευματικῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Βαρύκος

128. Συλλαβόγριφος.
Γράμμα μ' ἄρθρον ἔχ' ἐνώθη;
Καὶ ἔχθον θὰ φανερώσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπαιδείας, Γαδός.

129. Στοιχειόγριφος.
Ἐγραψα ὄσα δὲν εἶδα
Καὶ αὐτὰ χωρὶς γραφίδα.
Τὸ κεφάλι ἄν μου βγάλῃς.
Στὸ κορμὶ σου θὰ με βάλῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Βαρύκος [E]

130. Αἶνιγμα.
Ὅταν τὸ δένω περπατῆ
Κι' ἔσαν τὸ λῶνω στέκει
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγοροῦ τοῦ Ἰλίου

131. Τρίγριφος.
1.—Ὅρος εἶμαι ἱερὸν.
2.—Ζῶν εἶμαι τῶν δασῶν.
3.—Σύνδεσμος ἐκ τῶν γνωστῶν.
4.—Ἐν ἄπλοῦν συριστικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διοκλετοῦ Ἀγγέλου

132. Περὸν.
Καθετὸς ἀποτελεῖται τὸνομα πό-
λεως: ὀριζοντίως νήσου: καθετὸς
δεξιὰ ἦρως καὶ ἀριστερὰ ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογιώτατου

133. Στιγματόγριφος.
ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ :
Μέλλουσα Καλλιτέχνης ;
Ἐθνικὸς Ἰγνος.—
Φιλαθάνατος.—
Ναυτοπούλα.—
Ζητεῖται τί κάμνει ἕκαστον ἐκ τῶν ἀνωτέρω
τεσσάρων προσώπων. Σημειώσαν ὅτι καὶ τῶν
τεσσάρων ἡ ἐνέργεια εἶνε σύγχορος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζελίου [E]

134. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 = Πτηνόν.
2 4 3 = Κάτι γλυκὺ καὶ τερπνόν.
3 2 4 = Ὁσότης.
4 3 5 6 7 = Ποταμός.
5 2 3 6 5 = Ποτόν.
6 5 6 7 = Ζῶον.
7 6 7 = Ἀνωτονομία.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγοροῦ τοῦ Ἰλίου

135—157. Δογοπαίγιον.
1.—Ποῖα πόλις ἀντὶ νὰ λέγῃ ὄχι, λέγει α ;
2.—Ποῖον ὄρος λέγει: ὄχι ἢ φωτιά εἶνε α ;
3.—Ποῖα πόλις σχηματίζεται ἀπὸ Β καὶ Ν ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωματικῆς Σωματικῆς [E]

138—142 Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβὴν πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις :

μητρώον, οὖς, γαλῆ, λαός, λαύρα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαδούλου
143. Ἑλληποδύμφωνον.
Ο ε ι ο -αυ η-ε-ση-α.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγελοῦ

144. Γρίφος.
H H
H H
H H
H H
H H
H H
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζορζου Μετακίνοῦ [EE]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν προηγουμένων ἀσκήσεων τῆς 12 καὶ 13-26 Δεκεμβρίου 1898
778. Ἄβυσσινία (Α, Β, Σ, Ν, Α).—776. Ἀριθμός, ρυθμός.—777. Ἰούνιος, Ἰούλιος.—778. Ἡ χελώνη.

779. Α Β Λ Α Ο Σ
Α Ν Α Π Α Δ Ο Σ
Α Ρ Α Γ Ε Τ Α Ρ Ο Σ
Α Ν Α Ν Ι Α Σ Α Ρ Ν Ο Σ
Α Γ Ι Ο Ν Α Ι Ν Ο Σ
Ε Α Ν Σ

781—785. 1, Ὅσσα, 2, Οἶτη, 3, Ὀχη.—
784—788. 1, Ὁ βούς εἶνε ζῶον χρήσιμον. 2, Ἡ ἐλαία θάλλει καὶ καρποφορεῖ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.— 786—787. 1, Ἡ νωτέρα εἶνε ἡ Αἰγυπτία Ἀθηνᾶ (νέα) ἢ δὲ γεροντοτέρα, ἡ Ταταγαῖα Κόρη (γραία).—788—792. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Ι, σχηματίζονται αἱ λέξεις : ἄγριος, ἰατρός, αἶμα, Αἶας, χωρίς.— 793. Βούλου ἀρίσκειν πᾶσι, μὴ αὐτῷ μόνον.— 794. Ἐν ἀρετῇ μένει.— 795. Τὰ ἔξοχα πνεύματα εἰσὶ σπάνια.

796. Πέθηκος (Π, Θ, Κώς).—797. Ἀθεῶνος, φθῶνος.— 798. Κύκλος, κύκνος.— 799. Δῶρος, Δῶρον.— 800. Ὁ ἀκνηδόχορος.
801. 802.

ΣΑΡΑΕ Σ Ν Α Σ
ΑΓΑΝ Α Ω Ι Ο
ΡΑΕ Ι Δ Α Μ Ε
ΑΝ Α Α Ι Η Α Ε Α Ε
Ε Ν Σ Α Ν Ν
Ω Ο Ω Ω

805. Η Χ Ω (Ελληνικὴ Η Χ Ωρα)
Χ Η Ν (μάΧ Η Ν)
Ω Ν Η (ΧΩΝ Ησαν)

804. Ἄλας.— 805. Οἰκονομολόγος.— 806—808. 1, Ἡ Πίσσα τῆς Ἰταλίας, 2, Διὰ τὴν τρώγον πάντες πᾶν, δηλαδὴ παντασπάνι. 3, Οἱ ὑπερματωποῖοι, διότι ἔχουν καλὰ πόδια (καλαπόδια).— 801—815. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΛΑ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : μαλάκιον, Λαμια, πλάγιος, ὄλακῃ, ἔλαφος.— 814. ΑΜΑΔΙΑ, ΑΝΔΣΣΑ (1, Ἀθηνᾶ. 2, Μίλων 3, Αἰσθησία. 4, ΛάροΣ. 5, ἸκτιΣ. 6, Ἀραβία.)— 815. Οὐκ ἀνδρὸς ἄριστος, ἀλλ' ἄριστος ἀνὴρ.— 817. Τὸ ἀδίκον οὐκ εὐλογεῖται.— 817. Ὁς φιλονεικῶς ἢ αἰετῶν, φιλονεικεῖ ἐπιμόνος.— 818. Χρόνια πολλά!